

บทที่ 4

ผลการศึกษาและการอภิปรายผล

ผลการศึกษาเรื่องการคุ้มครองพยานตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความรู้และทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองสิทธิของพยานตาม พ.ร.บ. คุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 ผู้ศึกษาจะนำเสนอการศึกษา ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 ความรู้การคุ้มครองพยานตาม พ.ร.บ. คุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546

ส่วนที่ 3 ทัศนคติของพนักงานสอบสวนคดีพิเศษและเจ้าหน้าที่คดีพิเศษที่มีต่อการ

ปฏิบัติงานด้านการคุ้มครองพยานตาม พ.ร.บ. คุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546

ส่วนที่ 4 การทดสอบสมมติฐาน

ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะ

ส่วนที่ 6 การอภิปรายผล

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 76.6 เป็นเพศชาย และ ร้อยละ 23.4 เป็นเพศหญิง

อายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 37.0 มีอายุระหว่าง 20-30 ปี รองลงมาร้อยละ 32.2 มีอายุ 41-50 ปี และร้อยละ 27.8 มีอายุระหว่าง 31-40 ปี

ระดับการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 55.1 มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และร้อยละ 44.4 มีการศึกษาระดับปริญญาโท

ตำแหน่งและระดับ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 58.5 เป็นเจ้าหน้าที่คดีพิเศษ และหากจำแนกตามระดับส่วนใหญ่เป็นเจ้าหน้าที่ระดับ 3 ร้อยละ 29.3 รองลงมา กลุ่มตัวอย่างเป็น

เจ้าหน้าที่ ระดับ 7 ร้อยละ 24.9 ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างจะอยู่ในระดับ 3-5 ร้อยละ 45.90 (ตารางที่ 4.1)

ตารางที่ 4.1

จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม เพศ อายุ
ระดับการศึกษา และตำแหน่ง

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (n= 205)	ร้อยละ
<u>เพศ</u>		
ชาย	157	76.6
หญิง	48	23.4
<u>อายุ</u>		
20 – 30 ปี	76	37.0
31 – 40 ปี	57	27.8
41 – 50 ปี	66	32.2
มากกว่า 50 ปี	6	3.0
<u>ระดับการศึกษา</u>		
ปริญญาตรี	113	55.1
ปริญญาโท	91	44.4
ไม่ตอบ	1	0.5
<u>ตำแหน่งงาน</u>		
พนักงานสอบสวนคดีพิเศษ	85	41.5
เจ้าหน้าที่คดีพิเศษ	120	58.5
<u>ระดับ</u>		
3	60	29.3
4	21	10.3
5	13	6.3
6	47	22.9
7	51	24.9
8	13	6.3

1.2 หน่วยงานที่สังกัด

ผลการศึกษาหน่วยงานที่สังกัด พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ สังกัดหน่วยงานสำนักคดี
ทรัพย์สินทางปัญญา ร้อยละ 19.5 รองลงมา คือ สำนักคดีอาญาพิเศษ ร้อยละ 13.7 และ สำนัก
พัฒนาและสนับสนุนคดีพิเศษ ร้อยละ 11.7 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.2)

ตารางที่ 4.2
จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามหน่วยงานที่สังกัด

หน่วยงานที่สังกัด	จำนวน (N=205)	ร้อยละ
สำนักคดีทรัพย์สินทางปัญญา	40	19.5
สำนักคดีอาญาพิเศษ	28	13.6
สำนักคดีเทคโนโลยีและสารสนเทศ	27	13.2
สำนักพัฒนาและสนับสนุนคดี พิเศษ	24	11.7
สำนักคดีภาษีอากร	21	10.2
สำนักคดีการเงินการธนาคาร	18	8.8
อื่น ๆ กลุ่มคดีความเห็นแย้ง กลุ่มงานบุคคล เป็นต้น	15	7.4
สำนักเทคโนโลยีและศูนย์ข้อมูลการตรวจสอบ	14	6.8
สำนักกิจการต่างประเทศและคดีอาชญากรรมระหว่างประเทศ	10	4.9
สำนักคุ้มครองผู้บริโภคและสิ่งแวดล้อม	8	3.9

1.3 ระยะเวลาในการปฏิบัติงานและประสบการณ์ในการทำงาน

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระยะเวลาในการปฏิบัติงานและประสบการณ์
ในการทำงานด้านการสืบสวน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีระยะเวลาปฏิบัติงานระหว่าง 1-10
ปี ร้อยละ 53.2 รองลงมาคือ มีระยะเวลาปฏิบัติงานระหว่าง 11-20 ปีร้อยละ 35.6 และมี
ประสบการณ์ในการทำงานด้านการสืบสวน ระหว่าง 1-10 ปี ร้อยละ 73.7 รองลงมาคือมีประสบการณ์
ระหว่าง 11-20 ปี ร้อยละ 21.9 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.3)

ตารางที่ 4.3

จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระยะเวลาที่ปฏิบัติงาน
และประสบการณ์ในการทำงานด้านการสืบสวน

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (N=205)	ร้อยละ
<u>ระยะเวลาที่ปฏิบัติงาน</u>		
1 – 10 ปี	109	53.2
11 – 20 ปี	73	35.6
มากกว่า 20 ปี	23	11.2
<u>ประสบการณ์ในการทำงานด้าน การสืบสวนเป็นเวลา</u>		
1 – 10 ปี	151	73.7
11-20 ปี	45	21.9
มากกว่า 20 ปี	9	4.4

1.4 แหล่งการรับรู้เกี่ยวกับ พ.ร.บ. คุ่มครองพยานฯ

แหล่งการรับรู้เกี่ยวกับ พ.ร.บ. คุ่มครองพยานฯ พบว่า กลุ่มตัวอย่างทุกคน ทราบว่ามี พ.ร.บ. คุ่มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 ร้อยละ 100 และแหล่งที่ทำให้ทราบข้อมูล พ.ร.บ. คุ่มครองพยาน พบว่า ส่วนใหญ่ ทราบจากประกาศกระทรวงฯ กฎหมายและอนุบัญญัติต่าง ๆ ร้อยละ 37.1 รองลงมาคือ เอกสารทางวิชาการ ร้อยละ 21.5 และอื่น ๆ ทราบจากทุกแหล่งที่กล่าวมา ร้อยละ 16.1 (ตารางที่ 4.4)

ตารางที่ 4.4

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกแหล่งการรับรู้ข้อมูล

แหล่งการรับรู้ข้อมูล พ.ร.บ. การคุ้มครองพยาน	จำนวน (N=205)	ร้อยละ
เอกสารทางวิชาการ	44	21.5
สื่อสิ่งพิมพ์ เช่น หนังสือพิมพ์,วารสาร ฯลฯ	13	6.3
ทางสื่ออื่น ๆ เช่นทางวิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ	9	4.4
ประกาศกระทรวงฯ กฎหมายและอนุบัญญัติต่าง ๆ	76	37.1
เพื่อน/อาจารย์	30	14.6
อื่น ๆ (แหล่งข้อ 1-5)	33	16.1

ส่วนที่ 2 ความรู้การคุ้มครองพยานตาม พ.ร.บ. คุ้มครองพยาน

ในคดีอาญา พ.ศ. 2546

ผลการศึกษาความรู้ในการคุ้มครองพยานตาม พ.ร.บ. คุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 ในเรื่องวัตถุประสงค์ของ พ.ร.บ. คุ้มครองพยานฯ การคุ้มครองสิทธิของพยาน การคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไป มาตรการพิเศษ และผลกระทบสิทธิของพยาน ที่มีต่อการคุ้มครองพยานซึ่งผลการศึกษาปรากฏดังนี้

2.1 ความรู้การคุ้มครองสิทธิพยานด้านวัตถุประสงค์การคุ้มครองสิทธิของพยาน

ความรู้การคุ้มครองสิทธิของพยานด้านวัตถุประสงค์การคุ้มครองสิทธิของพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 99.5 มีความรู้ตอบถูกสูงสุดอันดับแรก คือ ใน พ.ร.บ. คุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 มีเจตนารมณ์ เพื่อสร้างความปลอดภัยให้แก่พยานโดยส่วนใหญ่ รองลงมา คือ ร้อยละ 98.5 พ.ร.บ. คุ้มครองพยานฯ เป็นมาตรการเพื่อสร้างแรงจูงใจให้บุคคลเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการยุติธรรม และร้อยละ 90.2 การให้ความคุ้มครองพยานเป็นการคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลที่เข้ามาเป็นพยาน และในความหมายของการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลตาม พ.ร.บ. คุ้มครองพยานฯ หมายถึง การคุ้มครองความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของพยาน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้ตอบถูกร้อยละ 89.8 โดยกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ต่ำสุดคือ การคุ้มครอง

สิทธิส่วนบุคคลพยานตาม พ.ร.บ. คຸ່ມครองพยานฯ ครอบคลุมการคຸ່ມครองชื่อเสียงของพยานด้วย (ตารางที่ 4.5)

ตารางที่ 4.5
จำนวนและร้อยละของพนักงานเจ้าหน้าที่ด้านความรู้การคຸ່ມครองสิทธิ
พยานตามวัตถุประสงค์ของ พ.ร.บ. คຸ່ມครองพยาน
ในคดีอาญา พ.ศ. 2546

ความรู้ใน พ.ร.บ. คຸ່ມครองพยานฯ	ตอบใช่	ตอบไม่ใช่	คำตอบ ที่ถูก
	จำนวน	จำนวน	
- พ.ร.บ. คຸ່ມครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 มี เจตนารมณ์เพื่อสร้างความปลอดภัยให้แก่พยาน	99.5 (204)	0.5 (1)	ใช่
- พ.ร.บ. คຸ່ມครองพยานฯ เป็นมาตรการเพื่อสร้าง แรงจูงใจให้บุคคลเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการ ยุติธรรม	98.5 (202)	1.5 (3)	ใช่
- พ.ร.บ. คຸ່ມครองพยานฯ เป็นมาตรการเพื่อใช้ในการ คຸ່ມครองสิทธิบุคคลในคดีอาญา	83.9 (172)	16.1 (33)	ใช่
- การให้ความคຸ່ມครองพยานเป็นการคຸ່ມครองสิทธิ ขั้นพื้นฐานของบุคคลที่เข้ามาเป็นพยาน	90.2 (185)	9.8 (20)	ใช่
- การคຸ່ມครองสิทธิส่วนบุคคลตาม พ.ร.บ. คຸ່ມครอง พยานฯ หมายถึง การคຸ່ມครองความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของพยาน	89.8 (184)	10.2 (21)	ใช่
- การคຸ່ມครองสิทธิส่วนบุคคลตาม พ.ร.บ. คຸ່ມครอง พยานฯ ครอบคลุมการคຸ່ມครองชื่อเสียงของพยาน	56.1 (115)	43.9 (90)	ใช่

2.2 ด้านการคุ้มครองพยาน

การคุ้มครองพยานเป็นการให้ความคุ้มครองในขณะเป็นพยานในคดี พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 98.5 มีความรู้ตอบถูกสูงสุดอันดับแรก คือ การคุ้มครองพยานเป็นการให้ความคุ้มครองในขณะเป็นพยานในคดี รองลงมาคือ ร้อยละ 89.8 การคุ้มครองพยานภายหลังการเป็นพยานในคดี และร้อยละ 80.5 ก่อนการเข้ามาเป็นพยานในคดีความยินยอมจากพยาน และการคุ้มครองพยานจะเกิดขึ้นในกรณีเมื่อพยานร้องขอ เมื่อบุคคลที่มีประโยชน์ร้องขอ เมื่อศาลร้องขอ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 93.7 มีความรู้ตอบถูกสูงสุดอันดับแรก คือ เมื่อพยานร้องขอ รองลงมา ร้อยละ 82.4 เมื่อบุคคลที่มีประโยชน์เกี่ยวข้องร้องขอ และกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 76.6 มีความรู้สูงสุด คือ เมื่อศาลร้องขอ และกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ต่ำสุดของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความรู้ในด้านการคุ้มครองพยานคือ ร้อยละ 56.1 พยาน หมายถึง บุคคลที่ต้องอยู่ในเหตุการณ์ในการกระทำความผิดเท่านั้น (ตารางที่ 4.6)

ตารางที่ 4.6

จำนวนและร้อยละของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความรู้ในด้าน
การคุ้มครองพยาน

การคุ้มครองพยาน	ตอบใช่	ตอบไม่ใช่	คำตอบ ที่ถูกต้อง
	จำนวน	จำนวน	
- พยาน หมายถึง บุคคลที่ต้องอยู่ในเหตุการณ์ในการกระทำความผิดเท่านั้น	56.1 (115)	43.9 (90)	ไม่ใช่
- การคุ้มครองพยานเป็นการให้ความคุ้มครองดังต่อไปนี้			
- ขณะเป็นพยานในคดี	98.5 (202)	1.5 (3)	ใช่
- ภายหลังการเป็นพยานในคดี	89.8 (184)	10.2 (21)	ใช่
- ก่อนการเข้ามาเป็นพยานในคดี	80.5 (165)	19.5 (40)	ใช่
- พยานบุคคลมีความสำคัญกว่าพยานในลักษณะอื่นในกระบวนการยุติธรรม	18.5 (38)	81.5 (167)	ไม่ใช่

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

การคุ้มครองพยาน	ตอบใช่	ตอบไม่ใช่	คำตอบ ที่ถูกต้อง
	จำนวน	จำนวน	
- การคุ้มครองพยานจะเกิดขึ้นได้ในกรณีดังต่อไปนี้			
- เมื่อพยานร้องขอ	93.7 (192)	6.3 (13)	ใช่
- เมื่อบุคคลที่มีประโยชน์เกี่ยวข้องกับร้องขอ	82.4 (169)	17.6 (36)	ใช่
- เมื่อศาลร้องขอ	76.6 (157)	23.4 (48)	ใช่
- การคุ้มครองพยานจำเป็นต้องได้รับความยินยอมจากพยาน	95.1 (195)	4.9 (10)	ใช่
- พยานสามารถร้องขอให้เจ้าหน้าที่มาคุ้มครองหากเห็นว่าผู้ใกล้ชิดหรือบุพการีจะไม่สามารถปลอดภัย	88.3 (181)	11.7 (24)	ใช่

2.3 ด้านมาตรการทั่วไปในการคุ้มครองพยานตาม พ.ร.บ. คุ้มครองพยานฯ

ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 100.0 มีความรู้ตอบถูกสูงสุดอันดับแรก คือ การคุ้มครองพยานตาม พ.ร.บ. คุ้มครองพยานฯ มี 2 มาตรการคือมาตรการทั่วไปและมาตรการพิเศษ ส่วนการดำเนินการมาตรการทั่วไปในการคุ้มครองพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 97.6 มีความรู้ตอบถูกสูงสุดอันดับแรก คือ การจัดหาสถานที่ปลอดภัยแก่พยาน รองลงมาคือร้อยละ 95.1 ปกปิดที่อยู่หรือข้อมูลที่ระบุตัวพยาน และ ร้อยละ 94.1 คือการปกปิดชื่อตัวชื่อสกุลและกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ต่ำสุด ร้อยละ 77.1 คือ ในการคุ้มครองพยาน เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานต้องเป็นพนักงานตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานราชการที่ได้รับการประสานร้องขอ เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่คุ้มครองพยาน (ตารางที่ 4.7)

ตารางที่ 4.7

จำนวนและร้อยละของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความรู้ด้านมาตรการทั่วไป

ความรู้ด้านมาตรการทั่วไป	ตอบใช่	ตอบไม่ใช่	คำตอบ บ ที่ถูกต้อง
	จำนวน	จำนวน	
- ตาม พ.ร.บ. คุ่มครองพยานฯ มี 2 มาตรการทั่วไปและ มาตรการพิเศษ	100.0 (205)	- (-)	ใช่
- ในการคุ่มครองพยาน เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานต้องเป็น พนักงานตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานราชการที่ ได้รับการประสานร้องขอ เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่คุ่มครอง พยาน	77.1 (158)	22.9 (47)	ใช่
มาตรการทั่วไปที่คุ่มครองพยานเป็นการดำเนินการดังนี้			
- จัดหาสถานที่ปลอดภัยให้แก่พยาน	97.6 (200)	5 (2.4)	ใช่
- ปกปิดที่อยู่หรือข้อมูลที่จะระบุตัวพยาน	95.1 (195)	4.9 (10)	ใช่
- ปกปิดชื่อตัวชื่อสกุล	94.1 (193)	5.9 (12)	ใช่

2.4 ด้านมาตรการพิเศษในการคุ่มครองพยาน

ผลการศึกษาความรู้ด้านมาตรการพิเศษการคุ่มครองพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 98.0 มีความรู้ตอบถูกสูงสุดอันดับแรก คือ การเปลี่ยนชื่อตัวชื่อสกุลเป็นวิธีการหนึ่งในการคุ่มครองพยาน รองลงมาคือ ร้อยละ 97.6 การเปลี่ยนหลักฐานทางทะเบียนที่ระบุตัวพยานตามคำร้องขอของพยานเป็นวิธีการหนึ่งในการคุ่มครองพยานตามมาตรการพิเศษ และในคดีความผิดที่พยานจะได้รับความคุ่มครองตามมาตรการพิเศษ พบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 93.2 มีความรู้ตอบถูกสูงสุดอันดับแรก คือ พยาน ในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ รองลงมาคือร้อยละ 89.3 คดีความผิดที่มีอัตราโทษให้จำคุกตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไปและกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 72.2 มีความรู้ต่ำสุด คือ คดีความผิดเกี่ยวกับองค์การอาชญากรรม และในด้านความรู้การสิ้นสุดการคุ่มครองพยาน พบว่า

กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 92.2 มีความรู้ตอบถูกสูงสุดอันดับแรก คือ เมื่อ พยานร้องขอให้สิ้นสุดการคุ้มครองพยาน รองลงมาคือ ร้อยละ 86.8 พยานเบิกความเป็นเท็จในการ พิจารณาคดีต่อศาล และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 82.4 มีความรู้ต่ำสุด คือ พยานไม่ให้การเป็นพยานโดยไม่มีเหตุผลสมควร และความรู้เกี่ยวกับมาตรการพิเศษการคุ้มครองพยาน กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 71.7 มีความรู้ต่ำสุด คือ การคุ้มครอง พยานตามมาตรการพิเศษ พยานจะได้รับการฝึกอาชีพ (ตารางที่ 4.8)

ตารางที่ 4.8

จำนวนและร้อยละ จำแนกตามความรู้เกี่ยวกับมาตรการพิเศษ
การคุ้มครองพยานตาม พ.ร.บ. คุ้มครองฯ

ความรู้ด้านมาตรการพิเศษ	ตอบใช่	ตอบไม่ใช่	คำตอบ ที่ถูกต้อง
	จำนวน	จำนวน	
คติความผิดที่พยานจะได้รับความคุ้มครองในมาตรการพิเศษ			
- พยานในคติความผิดเกี่ยวกับเพศ	93.2 (191)	6.8 (14)	ใช่
- ความผิดที่มีอัตราโทษให้จำคุกตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป	89.3 (183)	10.7 (22)	ใช่
- คติความผิดเกี่ยวกับองค์การอาชญากรรม	72.2 (148)	27.8 (57)	ใช่
- การย้ายที่อยู่ จัดหาที่พักให้เป็นวิธีการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ	85.4 (175)	14.6 (30)	ใช่
- การจัดให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองความปลอดภัยพยานเป็นวิธีการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ	77.0 (158)	23.0 (47)	ใช่
- การคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ พยานจะได้รับการฝึกอาชีพ	71.7 (147)	28.3 (58)	ใช่
การคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ พยานจะได้รับการค่าเลี้ยงชีพ	90.2 (185)	9.8 (20)	ใช่

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

ความรู้ด้านมาตรการพิเศษ	ตอบใช่	ตอบไม่ใช่	คำตอบ ที่ถูก
	จำนวน	จำนวน	
- การเปลี่ยนชื่อตัวชื่อสกุลเป็นวิธีการหนึ่งในการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ	98.0 (201)	2.0 (4)	ใช่
- การเปลี่ยนหลักฐานทางทะเบียนที่ระบุตัวพยานตามคำร้องขอของพยานเป็นวิธีการหนึ่งในการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ	97.6 (200)	2.4 (5)	ใช่
- การสิ้นสุดการคุ้มครองพยานจะเกิดขึ้นในกรณีดังต่อไปนี้			
- พยานร้องขอให้สิ้นสุดการคุ้มครองพยาน	92.2 (189)	7.8 (16)	ใช่
- พยานเบิกความเป็นเท็จในการพิจารณาคดีต่อศาล	86.8 (178)	13.2 (27)	ใช่
- พยานไม่ให้การเป็นพยานโดยไม่มีเหตุผลสมควร	82.4 (169)	17.6 (36)	ใช่

2.5 ด้านผลกระทบที่ได้รับจากการคุ้มครองพยาน

ผลการศึกษา ด้านผลกระทบที่ได้รับจากการคุ้มครองพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 98.0 ผู้ใดเปิดเผยข้อมูลของพยานหรือของบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพยานในระหว่างการคุ้มครองพยานจะต้องได้รับโทษ รองลงมาร้อยละ 96.6 การเรียกร้องหรือการได้มาซึ่งสิทธิหรือประโยชน์ในการคุ้มครองพยานตาม พ.ร.บ. นี้ ต้องไม่เป็นการตัดสิทธิที่พยานพึงได้รับตามกฎหมายอื่นและ ร้อยละ 87.8 พยานจะได้รับค่าตอบแทนในการคุ้มครองจากสำนักคุ้มครองพยาน และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 56.6 มีความรู้ต่ำสุดคือ พนักงานสอบสวนที่ร่วมทำการสอบสวนคดีนั้นต้องรับทราบเรื่องการคุ้มครองพยานทุกคน (ตารางที่ 4.9)

ตารางที่ 4.9
จำนวนและร้อยละ จำแนกตามความรู้ในเรื่องผลกระทบที่ได้รับ
จากการคุ้มครองพยาน

ความรู้ผลกระทบที่ได้รับจากการคุ้มครองพยาน	ใช่	ไม่ใช่	คำตอบ ที่ถูก
	จำนวน	จำนวน	
- พยานจะได้รับคำตอบแทนในการคุ้มครองจากสำนักคุ้มครองพยาน	87.8 (180)	12.2 (25)	ใช่
- สำนักคุ้มครองพยานสามารถเรียกคืนเงินคำตอบแทนจากพยานที่ไม่มาให้ถ้อยคำต่อพนักงานสอบสวนได้	78.5 (161)	20.5 (42)	ใช่
- พยานที่ไม่ได้รับการคุ้มครองมีสิทธิยื่นอุทธรณ์ต่อศาลได้	87.3 (179)	12.7 (26)	ใช่
- การอุทธรณ์คำสั่งตามข้อ 26 ศาลจะต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายใน 30 วัน	86.3 (177)	13.7 (28)	ใช่
- พนักงานสอบสวนที่ร่วมทำการสอบสวนคดีนั้นต้องรับทราบเรื่องการคุ้มครองพยานทุกคน	43.4 (89)	56.6 (116)	ไม่ใช่
- ผู้ใดเปิดเผยข้อมูลของพยานหรือของบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพยานในระหว่างการคุ้มครองพยานจะต้องได้รับโทษ	98.0 (201)	2.0 (4)	ใช่
- การเรียกร้องหรือการได้มาซึ่งสิทธิหรือประโยชน์ในการคุ้มครองพยานตาม พ.ร.บ. นี้ ต้องไม่เป็นการตัดสิทธิที่พยานพึงได้รับตามกฎหมายอื่น	96.6 (198)	3.4 (7)	ใช่

โดยภาพรวมระดับความรู้การคุ้มครองพยานของ พ.ร.บ. คุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 91.7 มีความรู้ระดับสูง และร้อยละ 8.3 มีความรู้ระดับต่ำ โดยร้อยละ 94.6 มีความรู้ระดับสูงในเรื่องการคุ้มครองพยาน ด้านความรู้เกี่ยวกับมาตรการ การคุ้มครองพยาน พบว่าร้อยละ 93.7 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับความรู้สูงเกี่ยวกับมาตรการทั่วไป และร้อยละ 23.4 มีความรู้ระดับต่ำในเรื่องการคุ้มครองสิทธิพยาน (ตารางที่ 4.10)

ตารางที่ 4.10
สรุปภาพรวมระดับความรู้การคุ้มครองพยานของ พ.ร.บ. คุ้มครองพยาน
ในคดีอาญา พ.ศ. 2546

ความรู้การคุ้มครองพยาน	ระดับความรู้	
	สูง จำนวน (ร้อยละ)	ต่ำ จำนวน (ร้อยละ)
การคุ้มครองสิทธิพยาน	76.6 (157)	23.4 (48)
การคุ้มครองพยาน	94.6 (194)	5.4 (11)
การคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไป	93.7 (192)	6.3 (13)
การคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ	84.9 (174)	15.1 (131)
ผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน	87.8 (180)	12.2 (25)
รวม	91.7 (188)	8.3 (17)

ส่วนที่ 3 ทักษะของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการปฏิบัติงานด้านการคุ้มครองพยาน

ตาม พ.ร.บ. คุ้มครองพยานฯ

ผลการศึกษาทักษะของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีต่อการปฏิบัติงานด้านการคุ้มครองพยาน ตาม พ.ร.บ. คุ้มครองพยานฯ ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

3.1 ด้านการคุ้มครองสิทธิของพยาน

ผลการศึกษาการคุ้มครองสิทธิของพยาน ในการคุ้มครองพยานเป็นการให้ความปลอดภัยแก่พยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 58.5 เห็นด้วยอย่างยิ่ง รองลงมาคือ ร้อยละ 41.0 เห็นด้วย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.58 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับสูงกับข้อความดังกล่าว และพยานควรได้รับสิทธิขั้นพื้นฐานในการคุ้มครองเพื่อความมั่นคงในชีวิต ทรัพย์สินและร่างกาย พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 53.2 เห็นด้วยอย่างยิ่ง รองลงมาคือ ร้อยละ 44.9 เห็นด้วย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับสูงกับข้อความดังกล่าวและ การให้ความคุ้มครองพยานเป็นการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของมนุษย์ชนตามรัฐธรรมนูญ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 49.8 เห็นด้วยอย่างยิ่ง รองลงมาคือ ร้อยละ 42.9 เห็นด้วย มีเพียงร้อยละ 3.4 ที่ไม่เห็นด้วย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.39 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับสูงกับข้อความดังกล่าว และในการคุ้มครองพยานถือเป็นการปกป้องสิทธิของพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 41.0 เห็นด้วยอย่างยิ่ง รองลงมาคือ ร้อยละ 50.7 เห็นด้วย มีเพียงร้อยละ 1.0 ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับสูงกับข้อความดังกล่าว

ภาพรวมของผลการศึกษาการคุ้มครองสิทธิของพยาน พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.44 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับสูงกับข้อความทุกข้อ โดยมีทัศนะว่าการคุ้มครองพยานเป็นการให้ความปลอดภัยแก่ชีวิต ทรัพย์สินและร่างกาย ทั้งนี้เนื่องจากการเป็นพยานอาจได้รับอันตรายจากอีกฝ่ายหนึ่งได้ตลอดเวลา ดังนั้นจึงควรต้องมีการปกป้องสิทธิของพยานที่ถือว่าเป็นหน้าที่หนึ่งของการคุ้มครองพยาน (ตารางที่ 4.11)

ตารางที่ 4.11

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานตามทัศนคติของ
พนักงานเจ้าหน้าที่ต่อการปฏิบัติงานด้านการคุ้มครองพยานฯ

การคุ้มครองพยานฯ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	การ แปล ผล
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง			
การคุ้มครองสิทธิของ พยานการคุ้มครองพยาน เป็นการให้ความ ปลอดภัยแก่พยาน	58.5 (120)	41.0 (84)	0.5 (1)	-	-	4.58	0.50	สูง
พยานควรได้รับสิทธิขั้น พื้นฐานในการคุ้มครอง เพื่อความมั่นคงในชีวิต ทรัพย์สินและร่างกาย	53.2 (109)	44.9 (92)	1.5 (3)	0.5 (1)	-	4.51	0.56	สูง
การให้ความคุ้มครอง พยานเป็นการคุ้มครอง สิทธิและเสรีภาพของ มนุษยชนตาม รัฐธรรมนูญ	49.8 (102)	42.9 (88)	3.9 (8)	3.4 (7)	-	4.39	0.72	สูง
การคุ้มครองพยานถือ เป็นการปกป้องสิทธิของ พยาน	41.0 (84)	50.7 (104)	6.3 (13)	1.0 (2)	1.0 (2)	4.30	0.72	สูง
ค่าเฉลี่ย						4.44	0.47	สูง

3.2 ด้านการคุ้มครองพยาน

ผลการศึกษาการคุ้มครองพยานพบว่า การให้ความคุ้มครองพยานเป็นมาตรการสร้างความเชื่อมั่นต่อกระบวนการยุติธรรม กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 48.3 เห็นด้วยอย่างยิ่ง รองลงมาคือ ร้อยละ 45.4 เห็นด้วย มีเพียงร้อยละ 6.3 ที่ไม่แน่ใจ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.42 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับสูงกับข้อความดังกล่าว และการคุ้มครองพยานเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ได้มาซึ่งพยานหลักฐานในการปราบปรามองค์กรอาชญากรรม พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 45.4 เห็นด้วยอย่างยิ่ง รองลงมาคือ ร้อยละ 43.9 เห็นด้วย มีเพียงร้อยละ 2.0 ที่ไม่เห็นด้วย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับสูงกับข้อความดังกล่าว และในการให้ความคุ้มครองพยาน เป็นการปกป้องพยานให้พ้นจากการถูกคุกคาม ช่มชู้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 47.3 เห็นด้วย รองลงมาคือ ร้อยละ 43.4 เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีเพียงร้อยละ 1.0 ที่ไม่เห็นด้วย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับสูงกับข้อความดังกล่าว และในทัศนะที่ว่าก่อนประกาศใช้ พ.ร.บ. คุ้มครองพยานในฐานะที่เป็นพนักงานสอบสวนท่านเห็นว่าการดำเนินงานคุ้มครองพยานที่ผ่านมาเหมาะสมดีแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 40.5 ไม่เห็นด้วย รองลงมาคือ ร้อยละ 29.8 ไม่แน่ใจ มีเพียงร้อยละ 5.4 ที่เห็นด้วย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.62 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างไม่เห็นด้วยในระดับต่ำกับข้อความดังกล่าว และตาม พ.ร.บ. คุ้มครองพยานฯ ได้มีมาตรการคุ้มครองช่วยเหลือจากการถูกทำร้ายร่างกายและจิตใจของพยานด้วย พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 59.0 เห็นด้วย รองลงมาคือ ร้อยละ 23.4 เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีเพียงร้อยละ 16.6 ที่ไม่แน่ใจ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับค่อนข้างสูงกับข้อความดังกล่าว และในการคุ้มครองพยานบุคคลเป็นการใช้กฎหมายเพื่อให้ได้มาซึ่งพยานหลักฐานที่ดีที่สุด พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 48.3 เห็นด้วย รองลงมาคือ ร้อยละ 24.3 เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีเพียงร้อยละ 2.9 ที่ไม่เห็นด้วย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับค่อนข้างสูงกับข้อความดังกล่าว

ภาพรวมของผลการศึกษาการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไปและมาตรการพิเศษ พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.98 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับสูงคือการให้ความคุ้มครองพยานเป็นมาตรการสร้างความเชื่อมั่นต่อกระบวนการยุติธรรมและการให้ความคุ้มครองพยานเป็นการปกป้องพยานให้พ้นจากการคุกคามช่มชู้ และกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับค่อนข้างสูงคือการคุ้มครองพยานเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ได้มาซึ่งพยานหลักฐานในการปราบปรามองค์กรอาชญากรรม และ พ.ร.บ. คุ้มครองพยานฯ ได้มีมาตรการคุ้มครองช่วยเหลือจากการถูกทำร้ายร่างกายและจิตใจด้วยและในการคุ้มครองพยานบุคคลเป็นการใช้กฎหมายเพื่อให้ได้มาซึ่ง

พยานหลักฐานที่ดีที่สุดและกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับต่ำ คือก่อนที่จะมี พ.ร.บ. คຸ້ມครองพยานใน
ฐานะที่ท่านเป็นพนักงานสอบสวนท่านเห็นว่าการดำเนินงานคຸ້ມครองพยานที่ผ่านมาเหมาะสมดี
แล้ว ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการคຸ້ມครองพยานยังไม่มี ความเหมาะสม เนื่องจากยังไม่มี การนำ
มาตรการการคຸ້ມครองพยานมาบังคับใช้ (ตารางที่ 4.12)

ตารางที่ 4.12

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานตามทัศนคติของ
พนักงานเจ้าหน้าที่ต่อการคຸ້ມครองพยานตามมาตรการ
ทั่วไปและมาตรการพิเศษ

การคຸ້ມครองพยานฯ	ระดับความเห็นด้วย					$\bar{X}$	S.D.	การ แปล ผล
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง			
การคຸ້ມครองพยาน การให้ความคຸ້ມครอง พยานเป็นมาตรการสร้าง ความเชื่อมั่นต่อ กระบวนการยุติธรรม	48.3 (99)	45.4 (93)	6.3 (13)	-	-	4.42	0.61	สูง
การให้ความคຸ້ມครอง พยานเป็นการปกป้อง พยานให้พ้นจากการถูก คุกคาม ช่มชู้	43.4 (89)	47.3 (97)	7.8 (16)	1.0 (2)	-	4.34	0.66	สูง
การคຸ້ມครองพยานเป็น เครื่องมือที่ช่วยให้ได้มา ซึ่งพยานหลักฐานในการ ปราบปรามองค์กร อาชญากรรม	45.4 (93)	43.9 (90)	8.8 (18)	2.0 (4)	-	4.33	0.72	ค่อนข้าง สูง

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

การคุ้มครองพยานฯ	ระดับความเห็นด้วย					$\bar{X}$	S.D.	การ แปล ผล
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง			
พ.ร.บ. คุ้มครองพยานฯ ได้มีมาตรการคุ้มครอง ช่วยเหลือจากการถูกทำ ร้ายร่างกายและจิตใจ ของพยานด้วย	23.4 (48)	59.0 (121)	16.6 (34)	-	-	4.07	0.63	ค่อนข้าง สูง
การคุ้มครองพยาน บุคคลเป็นการใช้ กฎหมายเพื่อให้ได้มาซึ่ง พยานหลักฐานที่ดีที่สุด	24.9 (51)	48.3 (99)	22.9 (47)	2.9 (6)	-	3.96	0.77	ค่อนข้าง สูง
ก่อนประกาศใช้ พ.ร.บ. คุ้มครองพยานในฐานะที่ ท่านเป็นพนักงาน สอบสวนท่านเห็นว่าการ ดำเนินงานคุ้มครอง พยานที่ผ่านมา เหมาะสมดีแล้ว	5.4 (11)	13.7 (28)	29.8 (61)	40.5 (83)	10.7 (22)	2.62	1.02	ต่ำ
ค่าเฉลี่ย						3.98	0.44	ค่อนข้าง สูง

3.3 ด้านผลกระทบสิทธิของพยาน

ผลการศึกษาด้านผลกระทบสิทธิของพยานใน มาตรการการช่วยเหลือในเงินค่าเลี้ยงชีพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 55.1 เห็นด้วย รองลงมาคือ ร้อยละ 39.0 เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีเพียงร้อยละ 0.5 ที่ไม่เห็นด้วย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับสูงกับข้อความดังกล่าว และ มาตรการการดำเนินการให้มีการฝึกอบรมวิชาชีพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 50.2 เห็นด้วย รองลงมาคือ ร้อยละ 40.0 เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีเพียงร้อยละ 0.5 ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับสูงกับข้อความดังกล่าว และการให้ความคุ้มครองพยานเป็นการสร้างหลักประกันให้ประชาชนเกิดความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 52.7 เห็นด้วย รองลงมาคือ ร้อยละ 38.0 เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีเพียงร้อยละ 9.3 ที่ไม่แน่ใจ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับสูงกับข้อความดังกล่าว และมาตรการการช่วยเหลือในเงินค่าตอบแทน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 57.6 เห็นด้วย รองลงมาคือ ร้อยละ 34.1 เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีเพียงร้อยละ 2.0 ที่ไม่เห็นด้วย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับสูงกับข้อความดังกล่าว และการคุ้มครองเป็นการคุ้มครองความปลอดภัยของพยานมากกว่าการคุ้มครองสิทธิของพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 50.7 เห็นด้วย รองลงมาคือ ร้อยละ 22.0 เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีเพียงร้อยละ 1.5 ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับค่อนข้างสูงกับข้อความดังกล่าว และกลุ่มตัวอย่างมีทัศนะเกี่ยวกับกระบวนการคุ้มครองพยานเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่จะมาเป็นพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 35.1 เห็นด้วย รองลงมาคือ ร้อยละ 28.8 ไม่เห็นด้วย มีเพียงร้อยละ 6.3 ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.14 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลางกับข้อความดังกล่าว

ภาพรวมของผลการศึกษาด้านผลกระทบสิทธิของพยานในการคุ้มครองพยานฯ อยู่ในระดับค่อนข้างสูง พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.10 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับสูงกับมาตรการการช่วยเหลือในเงินค่าเลี้ยงชีพและมาตรการการดำเนินการให้มีการฝึกอบรมวิชาชีพ และการให้ความคุ้มครองพยานเป็นการสร้างหลักประกันให้ประชาชนเกิดความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมและมาตรการช่วยเหลือเงินค่าตอบแทน และกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับค่อนข้างสูง กับการคุ้มครองความปลอดภัยของพยานมากกว่าการคุ้มครองสิทธิของพยาน และระดับปานกลางกับกระบวนการคุ้มครองพยานเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่จะมาเป็นพยาน โดยกลุ่มตัวอย่างมีทัศนะเห็นว่า ในการคุ้มครองพยานนั้นมีการกำหนดถึงค่าเลี้ยงชีพในการมาเป็นพยานไว้มากที่สุด และได้มีมาตรการที่ช่วยฝึกอบรมวิชาชีพสำหรับพยานโดยมีการ

ฝึกอบรมจริง แต่ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างยังเห็นว่ากระบวนการคุ้มครองพยานเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลในอันดับน้อยที่สุด เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการนำพยานไปไว้ในสถานที่ใดที่หนึ่งนั้นเป็นการช่วยให้พ้นจากการถูกคุกคาม และการดำเนินการดังกล่าวเป็นการยินยอมของพยาน จึงทำให้เห็นว่ากระบวนการคุ้มครองพยานนั้นไม่ได้เป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล (ตารางที่ 4.13)

ตารางที่ 4.13

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานตามทัศนะของ
พนักงานเจ้าหน้าที่ฯ ต่อผลกระทบสิทธิของพยาน
ในการคุ้มครองพยานฯ

ผลกระทบสิทธิของ พยานฯ	ระดับความเห็นด้วย					$\bar{X}$	S.D.	การ แปล ผล
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง			
มาตรการการช่วยเหลือ ในเงินค่าเลี้ยงชีพ	39.0 (80)	55.1 (113)	5.4 (11)	.5 (1)	-	4.33	.59	สูง
มาตรการการดำเนินการ ให้มีการฝึกอบรมวิชาชีพ	40.0 (82)	50.2 (103)	8.8 (18)	.5 (1)	.5 (1)	4.29	.68	สูง
การให้ความคุ้มครอง พยานเป็นการสร้าง หลักประกันให้ประชาชน เกิดความเชื่อมั่นใน กระบวนการยุติธรรม	38.0 (78)	52.7 (108)	9.3 (19)	-	-	4.29	0.63	สูง
มาตรการการช่วยเหลือ ในเงินค่าตอบแทน	34.1 (70)	57.6 (118)	6.3 (13)	2.0 (4)	-	4.24	.65	สูง

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

ผลกระทบสิทธิของ พยานฯ	ระดับความเห็นด้วย					$\bar{X}$	S.D.	การ แปล ผล
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง			
การคุ้มครองเป็นการ คุ้มครองความปลอดภัย ของพยานมากกว่าการ คุ้มครองสิทธิของพยาน	22.0 (45)	50.7 (104)	19.5 (40)	6.3 (13)	1.5 (3)	3.85	0.88	ค่อนข้าง สูง
กระบวนการคุ้มครอง พยานเป็นการจำกัดสิทธิ และเสรีภาพของบุคคลที่ จะมาเป็นพยาน	10.2 (21)	35.1 (72)	19.5 (40)	28.8 (59)	6.3 (13)	3.14	1.14	ปาน กลาง
ค่าเฉลี่ย						4.10	0.41	ค่อนข้าง สูง

3.4 ด้านปัญหาในการคุ้มครองพยาน

ผลการศึกษาปัญหาในการคุ้มครองพยาน พบว่าในการที่พยานถูกคุกคามข่มขู่เป็น ปัญหาที่สำคัญที่ส่งผลกระทบต่อความร่วมมือของพยาน กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 52.7 เห็นด้วย รองลงมาคือ ร้อยละ 46.3 เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีเพียงร้อยละ 1.0 ที่ไม่แน่ใจ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับสูงกับข้อความดังกล่าว และจากขั้นตอนในการสืบ ข้อเท็จจริงพยานต้องเผชิญหน้ากับผู้ต้องหาทำให้บุคคลปฏิเสธการมาเป็นพยาน พบว่า กลุ่ม ตัวอย่างร้อยละ 48.8 เห็นด้วยอย่างยิ่ง รองลงมาคือ ร้อยละ 45.4 เห็นด้วย มีเพียงร้อยละ 1.0 ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.39 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับสูงกับข้อความ ดังกล่าว และในการเบิกจ่ายค่าใช้จ่ายในการคุ้มครองพยานจะต้องเป็นไปด้วยความสะดวกรวดเร็ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 48.3 เห็นด้วย รองลงมาคือ ร้อยละ 44.9 เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีเพียง

ร้อยละ 6.8 ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับสูงกับข้อความดังกล่าว และจากการใช้พ.ร.บ. คุ่มครองพยานฯ ทำให้สังคมได้รับประโยชน์สุขมากขึ้น พบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 44.9 เห็นด้วย รองลงมาร้อยละ 42.4 เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีเพียงร้อยละ 1.0 ไม่เห็นด้วย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับสูงกับข้อความดังกล่าว และจากปัจจัยที่ทำให้พยานบุคคลเปลี่ยนแปลงไม่มาให้การเป็นพยานและเข้าสู่กระบวนการคุ้มครองพยาน คือ มาตรการและวิธีการในการคุ้มครองพยานและเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองพยาน รวมถึงตัวของพยานเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 63.9 เห็นด้วย รองลงมาคือ ร้อยละ 27.3 เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีเพียงร้อยละ 3.4 ที่ไม่เห็นด้วย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับค่อนข้างสูงกับข้อความดังกล่าว และจากปัญหาการปรับตัวของพยานกับสภาพแวดล้อมใหม่เมื่อเข้าสู่กระบวนการคุ้มครองส่งผลต่อความสำเร็จในการคุ้มครองพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 62.0 เห็นด้วย รองลงมาคือ ร้อยละ 23.9 เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีเพียงร้อยละ 1.0 ที่ไม่เห็นด้วย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับค่อนข้างสูงกับข้อความดังกล่าว และวิธีการให้ความคุ้มครองพยานโดยการย้ายที่อยู่จากสภาพสังคมหรือชุมชนเดิมของพยานเป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งที่ทำให้พยานไม่ค่อยให้ความร่วมมือกับรัฐ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 59.5 เห็นด้วย รองลงมาคือ ร้อยละ 25.4 เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีเพียงร้อยละ 2.0 ที่ไม่เห็นด้วย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับค่อนข้างสูงกับข้อความดังกล่าว และจากการที่กระบวนการคุ้มครองพยานไม่ประสบผลสำเร็จเพราะงบประมาณค่าใช้จ่ายในการคุ้มครองพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 48.8 เห็นด้วย รองลงมาคือ ร้อยละ 28.8 เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีเพียงร้อยละ 2.9 ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับค่อนข้างสูงกับข้อความดังกล่าว

ภาพรวมของผลการศึกษาปัญหาการคุ้มครองพยานฯ อยู่ในระดับสูง พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.20 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับสูงกับทัศนคติที่ว่า การที่พยานถูกคุกคามข่มขู่เป็นปัญหาที่สำคัญที่ส่งผลกระทบต่อความร่วมมือของพยาน และจากขั้นตอนในการสืบข้อเท็จจริงพยานที่ต้องเผชิญหน้ากับผู้ต้องหาทำให้บุคคลปฏิบัติเสถียรมาเป็นพยานและในการเบิกจ่ายค่าใช้จ่ายในการคุ้มครองพยานต้องเป็นไปด้วยความสะดวกรวดเร็วและมีทัศนคติในระดับค่อนข้างสูง กับ ปัจจัยที่ทำให้พยานบุคคลเปลี่ยนแปลงไม่มาให้การเป็นพยานและเข้าสู่กระบวนการคุ้มครองพยาน คือ มาตรการและวิธีการในการคุ้มครองพยานและเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองพยาน รวมถึงตัวของพยานเองและวิธีการให้ความคุ้มครองพยานโดยการย้ายที่อยู่จากสภาพสังคมหรือชุมชนเดิมของพยานเป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งที่ทำให้พยานไม่ค่อยให้ความร่วมมือกับรัฐ ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติเห็นว่าพยานจะไม่ให้ความร่วมมือ ก็ต่อเมื่อ ถูกคุกคามข่มขู่ที่เป็น

ปัญหาที่สำคัญของกระบวนการดำเนินคดี ถึงแม้ว่าจะมีพนักงานสอบสวนให้การคุ้มครองพยานแล้วก็ตาม พยานยังมีความไม่มั่นใจต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ทำหน้าที่คุ้มครอง จนไม่ต้องการที่จะมาเป็นพยานและหลบหนีไปอยู่ที่อื่นแทน และนอกจากนี้จากขั้นตอนในการสืบข้อเท็จจริงพยานต้องเผชิญหน้ากับผู้ต้องหา ที่ทำให้ผู้ต้องหาเห็นหน้าพยานและอาจเกิดการอาฆาตพยาบาท ที่อาจจ้างวานบุคคลอื่นมาทำร้ายได้ จึงทำให้บุคคลปฏิเสธการมาเป็นพยาน และนอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการคุ้มครองพยานไม่บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายตาม พ.ร.บ. การคุ้มครองพยาน ในคดีอาญา พ.ศ. 2546 ก็เนื่องมาจาก งบประมาณค่าใช้จ่ายในการคุ้มครองพยาน ที่ต้องมีการใช้จ่ายในการจ่ายค่าที่พัก อาหาร และค่าเลี้ยงชีพ ค่าเดินทางมาศาลของพยานและรวมถึงของพนักงานสอบสวน ที่มีไม่เพียงพอ จึงทำให้การคุ้มครองพยานสามารถทำได้ในช่วงระยะหนึ่งของกระบวนการดำเนินคดีเท่านั้น (ตารางที่ 4.14)

ตารางที่ 4.14

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานตามทัศนคติของ
พนักงานเจ้าหน้าที่ฯ ต่อปัญหาการคุ้มครองพยานฯ

ปัญหาการคุ้มครองพยานฯ	ระดับความเห็นด้วย					$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง			
การที่พยานถูกคุกคาม ข่มขู่เป็นปัญหาที่สำคัญที่ส่งผลกระทบต่อความร่วมมือของพยาน	46.3 (95)	52.7 (108)	1.0 (2)	-	-	4.45	0.52	สูง
จากขั้นตอนในการสืบข้อเท็จจริงพยานต้องเผชิญหน้ากับผู้ต้องหา ทำให้บุคคลปฏิเสธการมาเป็นพยาน	48.8 (100)	45.4 (93)	2.4 (5)	2.4 (5)	1.0 (2)	4.39	0.74	สูง

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

ปัญหาการคุ้มครอง พยานฯ	ระดับความเห็นด้วย					$\bar{X}$	S.D.	การ แปล ผล
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง			
การเบิกจ่ายค่าใช้จ่ายใน การคุ้มครองพยาน จะต้องเป็นไปด้วย ความสะดวกรวดเร็ว	44.9 (92)	48.3 (99)	6.8 (14)	-	-	4.38	0.61	สูง
การใช้ พ.ร.บ. คุ้มครอง พยานฯทำให้สังคมได้รับ ประโยชน์สุขมากขึ้น	42.4 (87)	44.9 (92)	11.7 (24)	1.0 (2)	-	4.29	0.71	สูง
ปัจจัยที่ทำให้พยาน บุคคลเปลี่ยนแปลงไม่มา ให้การเป็นพยานและเข้า สู่กระบวนการคุ้มครอง พยาน คือ มาตรการและ วิธีการในการคุ้มครอง พยานและเจ้าหน้าที่ใน การคุ้มครองพยาน รวมถึงตัวของพยานเอง	27.3 (56)	63.9 (131)	5.4 (11)	3.4 (7)	-	4.16	.55	ค่อนข้าง ต่ำ สูง
ปัญหาการปรับตัวของ พยานกับสภาพแวดล้อม ใหม่เมื่อเข้าสู่กระบวนการ คุ้มครองส่งผลต่อ ความสำเร็จในการ คุ้มครองพยาน	23.9 (49)	62.0 (127)	10.2 (21)	2.9 (6)	1.0 (2)	4.05	0.74	ค่อนข้าง ต่ำ สูง

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

ปัญหาการคุ้มครอง พยานฯ	ระดับความเห็นด้วย					$\bar{X}$	S.D.	การ แปล ผล
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง			
การให้ความคุ้มครอง พยานโดยการย้ายที่อยู่ จากสภาพสังคมหรือ ชุมชนเดิมของพยานเป็น อุปสรรคอย่างหนึ่งที่ทำให้ พยานไม่คอยให้ความ ร่วมมือกับรัฐ	25.4 (52)	59.5 (122)	9.3 (19)	3.9 (8)	2.0 (4)	4.02	0.83	ค่อนข้าง สูง
กระบวนการคุ้มครอง พยานไม่ประสบ ผลสำเร็จเพราะ งบประมาณค่าใช้จ่ายใน การคุ้มครองพยาน	28.8 (59)	48.8 (100)	17.6 (36)	2.0 (4)	2.9 (6)	3.99	0.90	ค่อนข้าง สูง
ค่าเฉลี่ย						4.20	0.40	สูง

3.5 ภาพรวมของทัศนคติ

เมื่อพิจารณาโดยสรุปภาพรวมแล้ว พบว่าทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ฯ ต่อการคุ้มครองพยานตามพ.ร.บ. คุ้มครองพยาน ฯ อยู่ในระดับสูง ค่าเฉลี่ย 4.29 โดยเรียงตามลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ คือ การคุ้มครองสิทธิพยาน ผลกระทบสิทธิของพยาน ปัญหาการคุ้มครองพยาน และการคุ้มครองพยาน (ตารางที่ 4.15)

ตารางที่ 4.15

ภาพรวมระดับทักษะในการคุ้มครองพยานตาม พ.ร.บ. คุ้มครองพยานฯ

ทักษะของพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อการคุ้มครองพยาน ตามพ.ร.บ. คุ้มครองพยานฯ	$\bar{X}$	S.D	การแปลผล
การคุ้มครองสิทธิพยาน	4.44	0.47	สูง
ผลกระทบสิทธิของพยาน	4.20	0.40	สูง
ปัญหาการคุ้มครองพยาน	4.10	0.41	ค่อนข้างสูง
การคุ้มครองพยาน	3.98	0.44	ค่อนข้างสูง
รวม	4.29	0.33	สูง

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปร

ผู้ศึกษาได้ศึกษาการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปร ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา ตำแหน่ง ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาการปฏิบัติงาน ประสบการณ์การทำงาน เปรียบเทียบความแตกต่าง กับความรู้ของพนักงานเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานการคุ้มครองสิทธิของพยาน คุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไป การคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ และผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน และเปรียบเทียบความแตกต่างกับทักษะของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองสิทธิของพยาน การคุ้มครองพยานผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน และปัญหาของการคุ้มครองสิทธิที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

4.1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยาน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างเพศที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างเพศกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีความรู้ด้านการคุ้มครองสิทธิใกล้เคียงกัน โดยเพศชายมีค่าเฉลี่ย 1.53 และเพศหญิง มีค่าเฉลี่ย 1.54 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างเพศกับ

ความรู้ด้านการคุ้มครองสิทธิ พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า เพศที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานไม่แตกต่างกัน แสดงว่าเพศที่ต่างกันมีความรู้ในด้านการคุ้มครองสิทธิไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 4.16)

ตารางที่ 4.16

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างเพศกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ

เพศ	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	157	1.53	0.50	0.08	0.93
หญิง	48	1.54	0.50		

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างเพศที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างเพศกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน พบว่า เพศชายมีความรู้ด้านการคุ้มครองพยานต่ำกว่าเพศหญิง โดยเพศชายมีค่าเฉลี่ย 1.76 และเพศหญิงมีค่าเฉลี่ย 1.86 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างเพศกับความรู้ด้านการคุ้มครองสิทธิ พยาน พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า เพศที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.17)

ตารางที่ 4.17

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างเพศกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

เพศ	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	157	1.76	0.42	1.32	0.18
หญิง	48	1.86	0.35		

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างเพศที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้เกี่ยวกับการ
คุ้มครองพยาน ด้านการคุ้มครองพยานตามมาตราการทั่วไป

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างเพศกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้าน
การคุ้มครองพยานตามมาตราการทั่วไป พบว่า เพศชาย และเพศหญิงมีความรู้ด้านการคุ้มครอง
พยานตามมาตราการทั่วไปใกล้เคียงกัน โดยเพศชายมี ค่าเฉลี่ย 1.92 และเพศหญิง มีค่าเฉลี่ย
1.95 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างเพศกับความรู้ด้านการคุ้มครองพยานตามมาตราการทั่วไป
พบว่าไม่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าเพศที่ต่างกันมีความรู้ในด้านการคุ้มครองพยาน
ตามมาตราการทั่วไปไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.18)

ตารางที่ 4.18

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างเพศ กับความรู้เกี่ยวกับ
การคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตราการทั่วไป

	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	157	1.92	0.25	0.70	0.48
หญิง	48	1.95	0.20		

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างเพศที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้เกี่ยวกับการ
คุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตราการพิเศษ

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างเพศกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้าน
การคุ้มครองพยานตามมาตราการพิเศษ พบว่า เพศชายมีความรู้ด้านการคุ้มครองพยานตาม
มาตราการพิเศษสูงกว่าเพศหญิงเล็กน้อย โดยเพศชายมีค่าเฉลี่ย 1.87 และเพศหญิง มีค่าเฉลี่ย
1.83 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างเพศกับความรู้ในด้านการคุ้มครองพยานตามมาตราการ
พิเศษ พบว่าไม่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าเพศที่ต่างกันมีความรู้ด้านการคุ้มครอง
พยานตามมาตราการพิเศษ ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.19)

ตารางที่ 4.19

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างเพศกับความรู้เกี่ยวกับ
การคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ

เพศ	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	157	1.87	0.32	0.81	0.41
หญิง	48	1.83	0.37		

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างเพศที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างเพศกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน พบว่า เพศชายมีความรู้ สูงกว่าเพศหญิงเล็กน้อย โดยเพศชาย มีค่าเฉลี่ย 1.88 และเพศหญิงมีค่าเฉลี่ย 1.85 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างเพศกับความรู้ด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าเพศที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยานไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.20)

ตารางที่ 4.20

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างเพศกับความรู้เกี่ยวกับ
การคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของ
พยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

เพศ	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	157	1.88	0.31	0.57	0.56
หญิง	48	1.85	0.35		

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างอายุที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิของพยาน

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างอายุที่แตกต่างกันกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิของพยานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 41-50 ปีมี

ค่าเฉลี่ย 1.74 โดยมีความรู้สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากกว่า 50 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย 1.67 และกลุ่มตัวอย่างอายุ 41-50 ปี มีค่าเฉลี่ย 1.52 ซึ่งมีความรู้ด้านการคุ้มครองสิทธิสูงกว่ากลุ่มอายุ 20-30 ปี ที่มี ค่าเฉลี่ย 1.35 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่าง อายุที่แตกต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 (ตารางที่ 4.21 และตารางที่ 4.22)

ตารางที่ 4.21

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับ
การคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิของพยาน

อายุ	N = 205	$\bar{X}$	S.D.
20-30 ปี	76	1.35	0.48
31-40 ปี	57	1.52	0.50
41-50 ปี	66	1.74	0.44
มากกว่า 50 ปีขึ้นไป	6	1.66	0.51

*P = .001, .00, .01, .05

ตารางที่ 4.22

วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับ
การคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิของพยาน

อายุ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	3	5.40	1.80	7.94*	0.00
ภายในกลุ่ม	201	45.57	0.22		
รวม	204	50.97			

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างอายุที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย 1.83 โดยมีความรู้ด้านการคุ้มครองพยาน สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากกว่า 41-50 ปี ที่มี ค่าเฉลี่ย 1.78 และอายุ 20-30 ปี มีค่าเฉลี่ย 1.80 ซึ่งมีความรู้ด้านการคุ้มครองพยานสูงกว่ากลุ่มอายุ 31-40 ปี ที่มีค่าเฉลี่ย 1.75 แสดงว่าอายุที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (ตารางที่ 4.23 และตารางที่ 4.24)

ตารางที่ 4.23

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

อายุ	N = 205	$\bar{X}$	S.D.
20-30 ปี	76	1.80	0.04
31-40 ปี	57	1.75	0.05
41-50 ปี	66	1.78	0.05
มากกว่า 50 ปีขึ้นไป	6	1.83	0.16

*P = .001, .00, .01, .05

ตารางที่ 4.24

วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

อายุ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	3	0.09	0.03	0.17	0.91
ภายในกลุ่ม	201	34.46	0.17		
รวม	204	34.55			

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างอายุที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้เกี่ยวกับการ
คุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไป

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยาน
ด้านการคุ้มครองสิทธิ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20-30 ปี มีค่าเฉลี่ย 2.00 มีความรู้ด้านการ
คุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไป สูงกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ อายุ 41-50 ปี ที่มีค่าเฉลี่ย
1.93 ส่วน อายุ 31-40 ปี กับอายุมากกว่า 50 ปีขึ้นไปมีความรู้ด้านการคุ้มครองพยานตาม
มาตรการทั่วไปใกล้เคียงกัน โดยอายุ 31-40 ปี มีค่าเฉลี่ย 1.85 และ อายุมากกว่า 50 ปีขึ้นไป มี
ค่าเฉลี่ย 1.83 แสดงว่าอายุที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน
ตามมาตรการทั่วไป แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตารางที่ 4.25และตาราง
ที่ 4.26)

ตารางที่ 4.25

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับ
การคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไป

อายุ	N = 205	$\bar{X}$	S.D.
20-30 ปี	76	2.00	0.00
31-40 ปี	57	1.85	0.35
41-50 ปี	66	1.93	0.24
มากกว่า 50 ขึ้นไป	6	1.83	0.40

*P = .001, .00, .01, .05

ตารางที่ 4.26
วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับ
การคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน
ตามมาตรการทั่วไป

อายุ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	3	.70	0.23	4.13*	0.01
ภายในกลุ่ม	201	11.46	0.05		
รวม	204	12.17			

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างอายุที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20-30 ปี มีค่าเฉลี่ย 1.90 มีความรู้ด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษสูงกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 31-40 ปี ที่มีค่าเฉลี่ย 1.85 และ อายุ 41-50 ปี และอายุมากกว่า 50 ปีขึ้นไป มีความรู้ด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษเท่ากัน ค่าเฉลี่ย 1.83 แสดงว่าอายุที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 4.27และตารางที่ 4.28)

ตารางที่ 4.27
จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับ
การคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน
ตามมาตรการพิเศษ

อายุ	N = 205	X	S.D.
20-30 ปี	76	1.90	0.29
31-40 ปี	57	1.85	0.35
41-50 ปี	66	1.83	0.37
มากกว่า 50 ขึ้นไป	6	1.83	0.40

*P = .001, .00, .01, .05

ตารางที่ 4.28

วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับ
การคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน
ตามมาตรการพิเศษ

อายุ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	3	.21	0.07	0.61	0.60
ภายในกลุ่ม	201	23.23	0.11		
รวม	204	23.44			

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างอายุที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้เกี่ยวกับ
การคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20-30 ปี มีค่าเฉลี่ย 1.92 มีความรู้ด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยานสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 31-40 ปี ที่มีค่าเฉลี่ย 1.85 ส่วนอายุ 41-50 ปี มีค่าเฉลี่ย 1.84 และมากกว่า 50 ปีขึ้นไป ค่าเฉลี่ย 1.83 มีความรู้ด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยานใกล้เคียงกัน เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่าง อายุที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าอายุที่แตกต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยานไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.29 และตารางที่ 4.30)

ตารางที่ 4.29

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับ
การคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยาน
ที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

อายุ	N = 205	$\bar{X}$	S.D.
20-30 ปี	76	1.92	0.27
31-40 ปี	57	1.85	0.35
41-50 ปี	66	1.84	0.36
มากกว่า 50 ขึ้นไป	6	1.83	0.40

ตารางที่ 4.30

วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยาน
ด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

อายุ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	3	0.23	0.07	0.70	0.54
ภายในกลุ่ม	201	21.72	0.10		
รวม	204	21.95			

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษาที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้
เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษากับความรู้เกี่ยวกับการ
คุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ พบว่า กลุ่มปริญญาตรีมีความรู้ด้านการคุ้มครองสิทธิ ต่ำ
กว่ากลุ่มปริญญาโท โดยกลุ่มปริญญาตรี มี ค่าเฉลี่ย 1.46 และกลุ่มปริญญาโท มีค่าเฉลี่ย 1.61
เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษาที่ต่างกัน พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
แสดงว่าระดับการศึกษาที่ต่างกันมีความรู้ด้านการคุ้มครองสิทธิแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.31 และ
ตารางที่ 4.32)

ตารางที่ 4.31

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระดับการศึกษา กับ
ความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ

ระดับการศึกษา	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ปริญญาตรี	113	1.46	0.50	2.09*	0.03
ปริญญาโท	91	1.61	0.36		

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษาที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้
เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษา กับความรู้เกี่ยวกับการ
คุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน พบว่า กลุ่มปริญญาตรีและปริญญาโท มีความรู้ด้านการ
คุ้มครองพยานใกล้เคียงกัน โดยกลุ่มปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ย 1.77 และกลุ่มปริญญาโท มีค่าเฉลี่ย
1.79 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษา กับความรู้ด้านการคุ้มครองพยาน พบว่า มี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าระดับการศึกษาที่ต่างกันมีความรู้ด้านการคุ้มครอง
พยานไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.32)

ตารางที่ 4.32

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระดับการศึกษา กับ
ความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

ระดับการศึกษา	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ปริญญาตรี	113	1.77	0.41	0.21	0.83
ปริญญาโท	91	1.79	0.48		

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษาที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไป

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษากับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไป พบว่า กลุ่มปริญญาตรีและปริญญาโท มีความรู้ด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไปใกล้เคียงกัน โดยกลุ่มปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ย 1.94 และกลุ่มปริญญาโท มีค่าเฉลี่ย 1.92 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษากับความรู้ด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไป พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าระดับการศึกษาที่ต่างกันมีความรู้ด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไปไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.33)

ตารางที่ 4.33

แสดงการเปรียบเทียบจำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่าง
ระดับการศึกษากับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครอง
พยานตามมาตรการทั่วไป

ระดับการศึกษา	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ปริญญาตรี	113	1.94	0.22	0.69	0.49
ปริญญาโท	91	1.92	0.40		

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษาที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษากับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ พบว่า กลุ่มปริญญาตรี มีความรู้ด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษต่ำกว่าปริญญาโท โดยกลุ่มปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ย 1.75 และกลุ่มปริญญาโท มีค่าเฉลี่ย 1.79 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษากับความรู้ด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไป พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าระดับการศึกษาที่ต่างกันมีความรู้ด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.34)

ตารางที่ 4.34

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระดับการศึกษากับ
ความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ

ระดับการศึกษา	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ปริญญาตรี	113	1.75	0.43	0.81	0.41
ปริญญาโท	91	1.79	0.26		

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษาที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้
เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษากับความรู้เกี่ยวกับการ
คุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน พบว่า กลุ่มปริญญาตรีและ
ปริญญาโท มีความรู้ด้านผลกระทบต่อการคุ้มครองพยานเท่ากัน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.87 เมื่อ
วิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษากับความรู้ด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการ
คุ้มครองพยาน พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าระดับการศึกษาที่ต่างกันมี
ความรู้ด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยานไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.35)

ตารางที่ 4.35

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระดับการศึกษากับความรู้
เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยาน
ที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ระดับการศึกษา	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ปริญญาตรี	113	1.87	0.33	0.60	0.94
ปริญญาโท	91	1.87	0.32		

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ พบว่า พนักงานสอบสวนมีความรู้ด้านการคุ้มครองสิทธิสูงกว่าเจ้าหน้าที่คดีพิเศษ โดยพนักงานสอบสวน มี ค่าเฉลี่ย 1.71 และเจ้าหน้าที่คดีพิเศษ มีค่าเฉลี่ย 1.40 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับความรู้ด้านการคุ้มครองสิทธิ พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 แสดงว่าตำแหน่งที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.36)

ตารางที่ 4.36

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างตำแหน่งกับความรู้
เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ

ตำแหน่ง	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
พนักงานสอบสวน	85	1.71	0.45	4.57*	0.00
เจ้าหน้าที่คดีพิเศษ	120	1.40	0.49		

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน พบว่า พนักงานสอบสวนมีความรู้ด้านการคุ้มครองพยานต่ำกว่าเจ้าหน้าที่คดีพิเศษเล็กน้อย โดยพนักงานสอบสวน มี ค่าเฉลี่ย 1.76 และเจ้าหน้าที่คดีพิเศษ มีค่าเฉลี่ย 1.80 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับความรู้ด้านการคุ้มครองพยาน พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 แสดงว่าตำแหน่งที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.37)

ตารางที่ 4.37

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างตำแหน่งกับความรู้
เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

ตำแหน่ง	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
พนักงานสอบสวน	85	1.76	0.42	0.60	0.54
เจ้าหน้าที่คดีพิเศษ	120	1.80	0.40		

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้
เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไป

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยาน
ด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไป พบว่า พนักงานสอบสวนมีความรู้ด้านคุ้มครองพยาน
ตามมาตรการทั่วไป ต่ำกว่าเจ้าหน้าที่คดีพิเศษเล็กน้อย โดยพนักงานสอบสวน มีค่าเฉลี่ย 1.90
และเจ้าหน้าที่คดีพิเศษ มีค่าเฉลี่ย 1.95 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับความรู้
ด้านการคุ้มครองพยาน ตามมาตรการทั่วไป พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 แสดงว่า
ตำแหน่งที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไป
ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.38)

ตารางที่ 4.38

แสดงการเปรียบเทียบจำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่าง
ตำแหน่งกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยาน
ตามมาตรการทั่วไป

ตำแหน่ง	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
พนักงานสอบสวน	85	1.90	0.29	1.51	0.13
เจ้าหน้าที่คดีพิเศษ	120	1.95	0.20		

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษพบว่า พนักงานสอบสวนมีความรู้ด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ ต่ำกว่าเจ้าหน้าที่คดีพิเศษเล็กน้อย โดยพนักงานสอบสวน มีค่าเฉลี่ย 1.81 และเจ้าหน้าที่คดีพิเศษ มีค่าเฉลี่ย 1.90 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับความรู้ด้านการคุ้มครองพยาน ตามมาตรการพิเศษ พบว่ามีความนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.04 แสดงว่าตำแหน่งที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.39)

ตารางที่ 4.39

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างตำแหน่งกับความรู้
เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน
ตามมาตรการพิเศษ

ตำแหน่ง	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
พนักงานสอบสวน	85	1.81	0.39	2.02*	0.04
เจ้าหน้าที่คดีพิเศษ	120	1.90	0.28		

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน พบว่า พนักงานสอบสวนมีความรู้ด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน ต่ำกว่าเจ้าหน้าที่คดีพิเศษ โดยพนักงานสอบสวน มี ค่าเฉลี่ย 1.83 และเจ้าหน้าที่คดีพิเศษ มีค่าเฉลี่ย 1.90 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับความรู้ด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน พบว่ามีความนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 แสดงว่าตำแหน่งที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยานไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.40)

ตารางที่ 4.40

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างตำแหน่งกับความรู้อยู่
เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของ
พยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ตำแหน่ง	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
พนักงานสอบสวน	85	1.83	0.37	1.57	0.11
เจ้าหน้าที่คดีพิเศษ	120	1.90	0.28		

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับตำแหน่งที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้อยู่เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิของพยาน

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับกับความรู้อยู่เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ พบว่า กลุ่มตัวอย่างระดับ 8 มีค่าเฉลี่ย 1.84 มีความรู้ด้านการคุ้มครองสิทธิสูงกว่า กลุ่มตัวอย่างระดับ 3, 4, 5, 6 และ 7 ที่มีค่าเฉลี่ย 1.30, 1.47, 1.38, 1.65 และ 1.68 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับกับความรู้อยู่เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงได้ว่า ระดับที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.41 และตารางที่ 4.42)

ตารางที่ 4.41

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระดับ กับความรู้อยู่
เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ

ระดับ	N	$\bar{X}$	S.D.
ระดับ 3	60	1.30	0.46
ระดับ 4	21	1.47	0.51
ระดับ 5	13	1.38	0.50
ระดับ 6	47	1.65	0.47
ระดับ 7	51	1.68	0.46
ระดับ 8	13	1.84	0.37

ตารางที่ 4.42

วิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับกับความรู้
เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	6.83	1.36	6.16	0.000
ภายในกลุ่ม	199	44.14	.22		
รวม	204	50.97			

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับตำแหน่งที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้
เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

ผลการการวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับตำแหน่ง
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างระดับ 5
มีค่าเฉลี่ย 1.92 มีความรู้ด้านการคุ้มครองพยานสูงกว่า กลุ่มตัวอย่างระดับ 3, 4, 6, 7 และ 8
ที่มีค่าเฉลี่ย 1.76, 1.76, 1.72, 1.82 และ 1.84 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่าง
ระดับตำแหน่งกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน พบว่า มีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงได้ว่า ระดับตำแหน่งที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้าน
การคุ้มครองพยานไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.43 และตารางที่ 4.44)

ตารางที่ 4.43

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระดับ กับความรู้
เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

ระดับ	N	$\bar{X}$	S.D.
ระดับ 3	60	1.76	0.42
ระดับ 4	21	1.76	0.43
ระดับ 5	13	1.92	0.27
ระดับ 6	47	1.72	0.45
ระดับ 7	51	1.82	0.38
ระดับ 8	13	1.84	0.37

ตารางที่ 4.44

วิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับตำแหน่งกับ
ความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	0.58	0.11	6.16*	0.00
ภายในกลุ่ม	199	33.97	0.17		
รวม	204	34.55			

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับตำแหน่งที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้
เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไป

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับตำแหน่ง กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไป พบว่า กลุ่มตัวอย่างระดับ 3,4 และ 8 มีค่าเฉลี่ย 2.00 มีความรู้ด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไปสูงกว่า กลุ่มตัวอย่างระดับ 5, 6 และ 7 ที่มีค่าเฉลี่ย 1.76, 1.95 และ 1.84 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับตำแหน่งกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไป พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

0.05 แสดงได้ว่า ระดับตำแหน่งที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไปแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.45 และตารางที่ 4.46)

ตารางที่ 4.45

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระดับกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน
ตามมาตรการทั่วไป

ระดับ	N	$\bar{X}$	S.D.
ระดับ 3	60	2.00	0.00
ระดับ 4	21	2.00	0.00
ระดับ 5	13	1.76	0.43
ระดับ 6	47	1.95	0.20
ระดับ 7	51	1.84	0.36
ระดับ 8	13	2.00	0.00

ตารางที่ 4.46

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับตำแหน่งกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน
ตามมาตรการทั่วไป

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	1.20	0.24	4.38*	0.001
ภายในกลุ่ม	199	10.96	0.05		
รวม	204	12.17			

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับตำแหน่งที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ

ผลวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับตำแหน่งกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ พบว่า กลุ่มตัวอย่างระดับ 4 มีค่าเฉลี่ย 1.95 มีความรู้ด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษสูงกว่า กลุ่มตัวอย่างระดับ 3,5,6 ,7 และ 8 ที่มีค่าเฉลี่ย 1.91, 1.92, 1.78 , 1.86 และ 1.76 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงได้ว่า ระดับตำแหน่งที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.47 และตารางที่ 4.48)

ตารางที่ 4.47

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระดับ กับความรู้
เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ

ระดับ	N	$\bar{X}$	S.D.
ระดับ 3	60	1.91	0.27
ระดับ 4	21	1.95	0.21
ระดับ 5	13	1.92	0.27
ระดับ 6	47	1.78	0.41
ระดับ 7	51	1.86	0.34
ระดับ 8	13	1.76	0.43

ตารางที่ 4.48

วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับกับความรู้เกี่ยวกับ
การคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน
ตามมาตรการพิเศษ

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	0.76	0.15	1.34	0.24
ภายในกลุ่ม	199	22.67	0.11		
รวม	204	23.44			

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับตำแหน่งที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับตำแหน่งกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างระดับ 4 มีค่าเฉลี่ย 2.00 มีความรู้ด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน สูงกว่า กลุ่มตัวอย่างระดับ 3, 5, 6, 7 และ 8 ที่มีค่าเฉลี่ย 1.90, 1.84, 1.82, 1.84 และ 1.92 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับตำแหน่งกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงได้ว่า ระดับที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.49 และตารางที่ 4.50)

ตารางที่ 4.49
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระดับตำแหน่ง กับความรู้
เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยาน
ที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ระดับ	N	$\bar{X}$	S.D.
ระดับ 3	60	1.90	0.30
ระดับ 4	21	2.00	0.00
ระดับ 5	13	1.84	0.37
ระดับ 6	47	1.82	0.36
ระดับ 7	51	1.84	0.27
ระดับ 8	13	1.92	0.32

ตารางที่ 4.50
วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับตำแหน่งกับความรู้
เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านด้านผลกระทบสิทธิของ
พยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	0.55	0.11	1.02	0.40
ภายในกลุ่ม	199	21.39	0.10		
รวม	204	21.95			

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงานที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่าง
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน กับความรู้เกี่ยวกับการ
คุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงานมากกว่า
20 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย 1.73 มีความรู้ด้านการคุ้มครองสิทธิสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการ
ปฏิบัติงาน 11-20 ปี และ 1-10 ปี ที่มีค่าเฉลี่ย 1.68 และ 1.39 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่าง

ระยะเวลาการปฏิบัติงาน ที่ต่างกันกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 แสดงว่าระยะเวลาการปฏิบัติงานที่ ต่างกันมีความรู้ เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.51 และ ตารางที่ 4.52)

ตารางที่ 4.51

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ

ระยะเวลาปฏิบัติงาน	N = 205	$\bar{X}$	S.D.
1-10 ปี	109	1.39	0.49
11-20 ปี	73	1.68	0.46
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	23	1.73	0.44

ตารางที่ 4.52

วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	4.75	2.37	10.38*	0.00
ภายในกลุ่ม	202	46.22	0.22		
รวม	204	50.97			

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงานที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่าง
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงาน 1-10 ปี 11-20 ปี และมากกว่า 20 ปี มีความรู้ด้านการคุ้มครองพยานเท่ากัน ค่าเฉลี่ย 1.78 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่าง ระยะเวลาการปฏิบัติงาน ที่ต่างกัน กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านคุ้มครองพยาน พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 แสดงว่าระยะเวลาการ

ปฏิบัติงาน ที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.53 และตารางที่ 4.54)

ตารางที่ 4.53

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

ระยะเวลาปฏิบัติงาน	N = 205	$\bar{X}$	S.D.
1-10 ปี	109	1.78	0.40
11-20 ปี	73	1.78	0.41
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	23	1.78	0.42

ตารางที่ 4.54

วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	.003	0.002	0.01	0.99
ภายในกลุ่ม	202	34.55	0.17		
รวม	204	34.55			

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงานที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่าง
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไป

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไป พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงาน 1-10 ปี มีค่าเฉลี่ย 1.95 มีความรู้ด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไปสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงาน 11-20 ปี และมากกว่า 20 ปี ที่มีค่าเฉลี่ย 1.93 และ 1.86 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่าง ระยะเวลาการปฏิบัติงาน ที่ต่างกัน กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไป พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ

0.05 แสดงว่าระยะเวลาการปฏิบัติงาน ที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไป ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.55 และตาราง ที่ 4.56)

ตารางที่ 4.55

การเปรียบเทียบจำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่าง
ระยะเวลาการปฏิบัติงาน กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครอง
พยานตามมาตรการทั่วไป

ระยะเวลาปฏิบัติงาน	N = 205	$\bar{X}$	S.D.
1-10 ปี	109	1.95	0.21
11-20 ปี	73	1.93	0.25
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	23	1.86	0.34

ตารางที่ 4.56

วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครอง
พยานตามมาตรการทั่วไป

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	0.13	0.06	1.16	0.31
ภายในกลุ่ม	202	12.03	0.06		
รวม	204	12.17			

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงานที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่าง
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงาน 1-10 ปี มีค่าเฉลี่ย 1.90 มีความรู้ด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงาน 11-20 ปี และมากกว่า 20 ปีขึ้นไป ที่มีค่าเฉลี่ย 1.83 และ

1.78 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่าง ระยะเวลาการปฏิบัติงาน ที่ต่างกัน กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านคุ้มครองพยานตามมาตราการพิเศษ พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 แสดงว่าระยะเวลาการปฏิบัติงานที่ต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตราการพิเศษ ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.57 และตารางที่ 4.58)

ตารางที่ 4.57

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครอง
พยานตามมาตราการพิเศษ

ระยะเวลาปฏิบัติงาน	N = 205	$\bar{X}$	S.D.
1-10 ปี	109	1.90	0.29
11-20 ปี	73	1.83	0.37
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	23	1.78	0.42

ตารางที่ 4.58

วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครอง
พยานตามมาตราการพิเศษ

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	0.42	0.21	1.84	0.16
ภายในกลุ่ม	202	23.02	0.11		
รวม	204	23.44			

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงานที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่าง
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน กับความรู้เกี่ยวกับการ
คุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มี
ระยะเวลาการปฏิบัติงาน 1-10 ปี มีค่าเฉลี่ย 1.90 มีความรู้ด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อ
การคุ้มครองพยาน สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงาน 11-20 ปี และมากกว่า 20 ปี
ขึ้นไป ที่มีค่าเฉลี่ย 1.84 และ 1.82 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่าง ระยะเวลาการ
ปฏิบัติงาน ที่ต่างกัน กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยาน ด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อ
การคุ้มครองพยาน พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 แสดงว่าระยะเวลาการปฏิบัติงาน ที่
ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบต่อการคุ้มครองพยาน ไม่แตกต่างกัน
(ตารางที่ 4.59 และตารางที่ 4.60)

ตารางที่ 4.59

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิ
ของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ระยะเวลาปฏิบัติงาน	N = 205	$\bar{X}$	S.D.
1-10 ปี	109	1.90	0.29
11-20 ปี	73	1.84	0.36
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	23	1.82	0.38

ตารางที่ 4.60

วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิ
ของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	0.22	0.11	1.03	0.35
ภายในกลุ่ม	202	21.72	0.10		
รวม	204	21.95			

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์การทำงานที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่าง
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์การทำงานกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ 11-20 ปี มีค่าเฉลี่ย 1.68 มีความรู้ด้านการคุ้มครองสิทธิสูงกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ 1-10 ปี และมากกว่า 20 ปีขึ้นไป ที่มีค่าเฉลี่ย 1.49 และ 1.55 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่าง ประสบการณ์การทำงานที่ต่างกันกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยาน ด้านการคุ้มครองสิทธิ พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 แสดงว่าประสบการณ์การทำงาน ที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.61 และตารางที่ 4.62)

ตารางที่ 4.61

จำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างประสบการณ์การทำงาน
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ

ประสบการณ์การทำงาน	N = 205	$\bar{X}$	S.D.
1-10 ปี	151	1.49	0.50
11-20 ปี	45	1.68	0.46
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	9	1.55	0.52

ตารางที่ 4.62

วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสพการณ์การทำงาน
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	1.37	0.68	2.79	0.06
ภายในกลุ่ม	202	49.60	0.24		
รวม	204	50.97			

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างประสพการณ์การทำงานที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่าง
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างประสพการณ์การทำงานกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสพการณ์ 11-20 ปี มีค่าเฉลี่ย 1.88 มีความรู้ด้านการคุ้มครองพยาน สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสพการณ์ 1-10 ปี และมากกว่า 20 ปีขึ้นไป ที่มีค่าเฉลี่ย 1.76 และ 1.55 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่าง ประสพการณ์การทำงานที่ต่างกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยาน ด้านการคุ้มครองพยาน พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 แสดงว่าประสพการณ์การทำงาน ที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.63 และตารางที่ 4.64)

ตารางที่ 4.63

การเปรียบเทียบจำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่าง
ประสพการณ์การทำงาน กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครอง
พยานด้านการคุ้มครองพยาน

ประสพการณ์การทำงาน	N = 205	$\bar{X}$	S.D.
1-10 ปี	151	1.76	0.42
11-20 ปี	45	1.88	0.31
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	9	1.55	0.52

ตารางที่ 4.64
วิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์
การทำงานกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยาน
ด้านการคุ้มครองพยาน

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	1.00	.50	3.01*	0.05
ภายในกลุ่ม	202	33.55	.16		
รวม	204	34.55			

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์การทำงานที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่าง
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตราการทั่วไป

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์การทำงานกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตราการทั่วไป พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ 11-20 ปี มีค่าเฉลี่ย 2.00 มีความรู้ด้านการคุ้มครองพยานตามมาตราการทั่วไปสูงกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ 1-10 ปี และมากกว่า 20 ปี ที่มีค่าเฉลี่ย 1.92 และ 1.88 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่าง ประสบการณ์การทำงาน ที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตราการทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 แสดงว่า ประสบการณ์การทำงาน ที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.65 และตารางที่ 4.66)

ตารางที่ 4.65
การเปรียบเทียบจำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่าง
ประสบการณ์การทำงาน กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครอง
พยานด้านการคุ้มครองพยาน

ประสบการณ์การทำงาน	N = 205	$\bar{X}$	S.D.
1-10 ปี	151	1.92	0.27
11-20 ปี	45	2.00	0.00
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	9	1.88	0.33

ตารางที่ 4.66

วิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์
การทำงานกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครอง
พยานตามมาตรการทั่วไป

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	0.24	0.12	2.03	0.13
ภายในกลุ่ม	202	11.93	0.05		
รวม	205	12.17			

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์การทำงานที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่าง
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์การทำงานกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ 11-20 ปี มีค่าเฉลี่ย 1.93 มีความรู้ด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ 1-10 ปี และมากกว่า 20 ปี ที่มีค่าเฉลี่ย 1.86 และ 1.55 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่าง ประสบการณ์การทำงาน ที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 แสดงว่า ประสบการณ์การทำงาน ที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยานแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.67 และตารางที่ 4.68)

ตารางที่ 4.67

การเปรียบเทียบจำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่าง
ประสบการณ์การทำงาน กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครอง
พยานตามมาตรการพิเศษ

ประสบการณ์การทำงาน	N – 205	$\bar{X}$	S.D.
1-10 ปี	151	1.86	0.34
11-20 ปี	45	1.93	0.25
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	9	1.55	0.52

ตารางที่ 4.68

วิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงาน
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานตามมาตราพิเศษ

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	1.07	0.53	4.83*	0.01
ภายในกลุ่ม	202	22.37	0.11		
รวม	204	23.44			

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์การทำงานที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่าง
กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ผลการการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์การทำงานกับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ 11-20 ปี มีค่าเฉลี่ย 2.00 มีความรู้ด้านผลกระทบต่อการคุ้มครองพยานสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ 1-10 ปี และมากกว่า 20 ปี ที่มีค่าเฉลี่ย 1.84 และ 1.77 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์การทำงานที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 แสดงว่าประสบการณ์การทำงาน ที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีการคุ้มครองพยาน แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.69 และตารางที่ 4.70)

ตารางที่ 4.69

การเปรียบเทียบจำนวนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่าง
ประสบการณ์การทำงาน กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครอง
พยานด้านผลกระทบสิทธิของพยาน
ที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ประสบการณ์การทำงาน	N = 205	$\bar{X}$	S.D.
1-10 ปี	151	1.84	0.36
11-20 ปี	45	2.00	0.00
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	9	1.77	0.44

ตารางที่ 4.70

วิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์
การทำงาน กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยาน
ด้านผลกระทบต่อการคุ้มครองพยาน

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	.89	0.44	4.31*	0.01
ภายในกลุ่ม	202	21.05	0.10		
รวม	204	21.95			

*P = .001, .00, .01, .05

สรุป การวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยาน โดยภาพรวม จำแนกตามข้อมูลทั่วไป พบว่า ประสบการณ์การทำงานที่ต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานโดยรวมแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.74)

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ พบว่า ตัวแปร อายุ การศึกษา ตำแหน่ง และระยะเวลาการปฏิบัติที่ต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานในด้านการคุ้มครองสิทธิแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน พบว่า ตัวแปร ระดับตำแหน่ง และประสบการณ์ในการทำงานที่ต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานในด้านการคุ้มครองพยานแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน ตามมาตรการทั่วไป พบว่า ตัวแปร อายุ และระดับตำแหน่งที่ต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานในด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไปแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน ตามมาตรการพิเศษ พบว่า ตัวแปร ตำแหน่ง และประสบการณ์การทำงานที่ต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานในด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบ พบว่า ตัวแปร ประสบการณ์การทำงานที่ต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานในด้านผลกระทบแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.71

สรุปภาพรวมการเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับ
การคุ้มครองพยาน จำแนกตามข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลทั่วไป	ความรู้ในแต่ละด้าน					รวมความรู้
	คุ้มครอง สิทธิ	คุ้มครอง พยาน	มาตรการ ทั่วไป	มาตรการ พิเศษ	ผลกระทบ	
เพศ	t=.08 P=.93	t=1.32 P=.18	t=.70 P=.48	t=.81 P=.41	t=.57 P=.56	t=.17 P=.86
อายุ	F=7.94 P=.00*	F=.57 P=.91	F=4.13 P=.007*	F=.61 P=.60	F=.70 P=.54	F=2.09 P=.10
การศึกษา	t=2.09 P=.03*	t=.21 P=.83	t=.69 P=.49	t=.81 P=.041	t=.06 P=.94	t=.90 P=.36
ตำแหน่ง	t=4.57 P=.00*	t=.60 P=.54	t=1.51 P=.13	t=2.02 P=.04*	t=1.57 P=.11	t=.81 P=.41
ระดับตำแหน่ง	F=2.18 P=.06	F=6.16 P=.00*	F=4.38 P=.001*	F=1.34 P=.24	F=1.02 P=.40	F=1.43 P=.21
ระยะเวลาการ ปฏิบัติงาน	F=10.38 P=.00*	F=.01 P=.99	F=1.16 P=.31	F=1.84 P=.16	F=1.03 P=.35	F=.33 P=.71
ประสบการณ์การ ทำงาน	F=2.72 P=.06	F=3.01 P=.05*	F=2.03 P=.13	F=4.83 P=.01*	F=4.32 P=.01*	F=3.70 P=.02*

*P = .001, .00, .01, .05

4.2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตัวแปร กับทัศนะของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีต่อการ
คุ้มครองพยาน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศ กับ ทัศนะของพนักงานเจ้าหน้าที่
ที่มีต่อการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิของพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับทัศนะที่มีต่อการคุ้มครอง
พยานด้านการคุ้มครองสิทธิ พบว่า เพศชาย มีทัศนะที่มีต่อการปฏิบัติงานด้านการคุ้มครองสิทธิ
ค่าเฉลี่ย 4.45 สูงกว่าเพศหญิง มีค่าเฉลี่ย 4.40 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างเพศกับทัศนะ
ด้านการคุ้มครองสิทธิพบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 แสดงได้ว่าเพศที่แตกต่างกันมี
ทัศนะต่อการคุ้มครองสิทธิไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.72)

ตารางที่ 4.72

การเปรียบเทียบระหว่างเพศกับทัศนะของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มี
ต่อการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ

เพศ	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	157	4.45	0.48	0.62	0.53
หญิง	48	4.40	0.43		

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับทัศนะของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่
มีต่อการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับทัศนะที่มีต่อการ
คุ้มครองพยาน พบว่า เพศชาย มีทัศนะที่มีต่อการคุ้มครองพยาน ค่าเฉลี่ย 4.00 สูงกว่าเพศหญิง
มีค่าเฉลี่ย 3.92 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างเพศกับทัศนะด้านการคุ้มครองพยานพบว่ามี
นัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 แสดงได้ว่าเพศที่แตกต่างกันมีทัศนะด้านการคุ้มครองพยานไม่
แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.73)

ตารางที่ 4.73

การเปรียบเทียบระหว่างเพศกับทัศนะของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มี
ต่อการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

เพศ	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	157	4.00	0.43	1.09	0.27
หญิง	48	3.92	0.46		

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับทัศนะที่มีต่อการคุ้มครองพยาน
ด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับทัศนะด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน พบว่า เพศชาย มีทัศนะด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน ค่าเฉลี่ย 4.09 ต่ำกว่าเพศหญิง มีค่าเฉลี่ย 4.17 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างเพศกับทัศนะด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 แสดงได้ว่าเพศที่แตกต่างกันมีทัศนะด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.74)

ตารางที่ 4.74

การเปรียบเทียบระหว่างเพศกับทัศนะของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีต่อ
การคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยาน
ที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

เพศ	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	157	4.09	0.42	1.21	0.22
หญิง	48	4.17	0.36		

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับทัศนคติที่มีต่อการคุ้มครองพยาน
ด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับทัศนคติด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน พบว่า เพศชาย มีทัศนคติที่มีต่อด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน ค่าเฉลี่ย 4.20 ซึ่งใกล้เคียงกับเพศหญิง ที่มีค่าเฉลี่ย 4.22 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างเพศกับทัศนคติด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 แสดงได้ว่าเพศที่แตกต่างกันมีทัศนคติด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.75)

ตารางที่ 4.75

การเปรียบเทียบระหว่างเพศกับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มี
 ต่อการคุ้มครองพยานด้านปัญหาของ
 การคุ้มครองสิทธิพยาน

เพศ	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	157	4.20	0.41	0.27	0.78
หญิง	48	4.22	0.36		

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับ ทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่
ที่มีต่อการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิของพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับทัศนคติที่มีต่อการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ พบว่า กลุ่มตัวอย่างอายุ 31-40 ปี มี ค่าเฉลี่ย 4.50 มีทัศนคติต่อการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างอายุ 20-30 ปี, 41-50 ปี และ 50 ปีขึ้นไป ที่มีค่าเฉลี่ย 4.43, 4.42 และ 4.29 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างอายุกับทัศนคติที่มีต่อการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงได้ว่าอายุที่แตกต่างกันมีทัศนคติด้านการคุ้มครองสิทธิของพยาน ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.76 และ ตารางที่ 4.77)

ตารางที่ 4.76
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างอายุกับทัศนคติที่มีต่อ
การคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ

อายุ	N	$\bar{X}$	S.D.
20-30 ปี	76	4.43	0.48
31-40 ปี	57	4.50	0.46
41-50 ปี	66	4.42	0.44
มากกว่า 50 ขึ้นไป	6	4.29	0.84

ตารางที่ 4.77
วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับทัศนคติ
ที่มีต่อการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	0.35	0.11	0.52	0.66
ภายในกลุ่ม	201	45.99	0.22		
รวม	204	46.35			

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีต่อการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับทัศนคติที่มีต่อการคุ้มครองพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างอายุ 50 ปีขึ้นไป มีทัศนคติที่มีต่อการปฏิบัติงานด้านการคุ้มครองพยาน ค่าเฉลี่ย 4.25 ซึ่งสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างอายุ 31-40 ปี 41-50 ปี และ 20-30 ปี ที่มีค่าเฉลี่ย 4.04, 3.98 และ 3.91 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างอายุกับทัศนคติที่มีต่อการคุ้มครองพยาน พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงได้ว่า อายุที่แตกต่างกันมีทัศนคติต่อการคุ้มครองพยาน ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.78 และตารางที่ 4.79)

ตารางที่ 4.78
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างอายุกับทัศนะที่มีต่อ
การคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

อายุ	N	$\bar{X}$	S.D.
20-30 ปี	76	3.91	0.42
31-40 ปี	57	4.04	0.47
41-50 ปี	66	3.98	0.43
มากกว่า 50 ขึ้นไป	6	4.25	0.29

ตารางที่ 4.79
วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับทัศนะ
ที่มีต่อการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	1.01	0.33	1.75	0.15
ภายในกลุ่ม	201	38.61	0.19		
รวม	204	39.62			

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับทัศนะที่มีต่อการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับทัศนะปฏิบัติงานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างอายุ 50 ปี ขึ้นไป มีทัศนะด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน ค่าเฉลี่ย 4.26 ซึ่งสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างอายุ 20-30 ปี 41-50 ปี และ 31-40 ปี ที่มีค่าเฉลี่ย 4.13, 4.13 และ 4.03 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างอายุกับทัศนะที่มีต่อด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าอายุที่แตกต่างกันมีทัศนะด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยานไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.80 และตารางที่ 4.81)

ตารางที่ 4.80
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างอายุกับทัศนคติที่มีต่อ
การคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยาน
ที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

อายุ	N	$\bar{X}$	S.D.
20-30 ปี	76	4.13	0.35
31-40 ปี	57	4.03	0.38
41-50 ปี	66	4.13	0.48
มากกว่า 50 ขึ้นไป	6	4.26	0.49

ตารางที่ 4.81
วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับทัศนคติที่มีต่อ
การคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยาน
ที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	.56	.18	1.10	0.34
ภายในกลุ่ม	201	33.94	.16		
รวม	204	35.50			

*P = .001, .00,.01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับทัศนคติที่มีต่อ การคุ้มครองพยานด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับทัศนคติที่มีต่อด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไป มีทัศนคติที่มีต่อการปฏิบัติงานด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน ค่าเฉลี่ย 4.40 ซึ่งสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างอายุ 20-30 ปี, 31-40 ปี และ 41-50 ปี ที่มีค่าเฉลี่ย 4.24, 4.17 และ 4.16 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างอายุกับทัศนคติที่มีต่อด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

แสดงได้ว่า อายุที่แตกต่างกันมีทัศนคติด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.82 และตารางที่ 4.83)

ตารางที่ 4.82

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างอายุกับทัศนคติที่มีต่อ
การคุ้มครองพยานด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน

อายุ	N	$\bar{X}$	S.D.
20-30 ปี	76	4.24	0.37
31-40 ปี	57	4.17	0.45
41-50 ปี	66	4.16	0.39
มากกว่า 50 ขึ้นไป	6	4.40	0.22

ตารางที่ 4.83

วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับทัศนคติที่มีต่อ
การคุ้มครองพยานด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	0.48	0.16	0.99	0.39
ภายในกลุ่ม	201	32.66	0.16		
รวม	204	33.15			

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา กับ ทักษะของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีต่อการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิของพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างกับทักษะที่มีต่อการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิของพยาน พบว่า กลุ่มปริญญาตรีมีทักษะด้านการคุ้มครองสิทธิ ของพยาน ค่าเฉลี่ย 4.41 ซึ่งต่ำกว่ากลุ่มปริญญาโท ค่าเฉลี่ย 4.47 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษา กับ ทักษะที่มีต่อการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิของพยาน พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงได้ว่าระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีทักษะที่มีต่อการคุ้มครองสิทธิไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.84)

ตารางที่ 4.84

การเปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษา กับ ทักษะของพนักงาน
เจ้าหน้าที่ที่มีต่อการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ

ระดับการศึกษา	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ปริญญาตรี	113	4.41	0.49	0.95	0.34
ปริญญาโท	91	4.47	0.45		

*P = .001, .00, .01, .05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา กับ ทักษะของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีต่อการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างกับทักษะที่มีต่อการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน พบว่า กลุ่มปริญญาตรีมีทักษะที่มีต่อการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน ค่าเฉลี่ย 3.93 ซึ่งต่ำกว่ากลุ่มปริญญาโท ค่าเฉลี่ย 4.03 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษา กับ ทักษะที่มีต่อ ด้านการคุ้มครองพยาน พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงได้ว่าระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีทักษะที่มีต่อการคุ้มครองพยานไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.85)

ตารางที่ 4.85

การเปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษากับทัศนคติของพนักงาน

เจ้าหน้าที่ที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ด้านการคุ้มครองพยาน

ระดับการศึกษา	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ปริญญาตรี	113	3.93	0.43	1.60	0.11
ปริญญาโท	91	4.03	0.45		

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างกับทัศนคติที่มีต่อการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างกับทัศนคติด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน พบว่า กลุ่มปริญญาตรี ที่มีทัศนคติด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน ค่าเฉลี่ย 4.11 ซึ่งใกล้เคียงกับกลุ่มปริญญาโท ค่าเฉลี่ย 4.10 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษากับทัศนคติด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยานพบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงได้ว่าระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีทัศนคติที่มีต่อด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.86)

ตารางที่ 4.86

การเปรียบเทียบระหว่าง ระดับการศึกษากับทัศนคติของพนักงาน

เจ้าหน้าที่ที่มีต่อการคุ้มครองพยานด้านผลกระทบสิทธิ

ของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ระดับการศึกษา	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ปริญญาตรี	113	4.11	0.37	0.12	0.90
ปริญญาโท	91	4.10	0.45		

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างกับ
ทัศนคติที่มีต่อการการคุ้มครองพยานด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง
กับทัศนคติที่มีต่อการการคุ้มครองพยานด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน พบว่า กลุ่มปริญญาตรี
มีทัศนคติ ด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน ค่าเฉลี่ย 4.19 ซึ่งต่ำกว่ากลุ่มปริญญาโท ค่าเฉลี่ย
4.21 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษา กับ ทัศนคติด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิ
พยาน พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงได้ว่าระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีทัศนคติ
ต่อด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.87)

ตารางที่ 4.87

การเปรียบเทียบระหว่าง ระดับการศึกษา กับ ทัศนคติของพนักงาน

เจ้าหน้าที่ที่มีต่อการคุ้มครองพยานด้านปัญหา

การคุ้มครองสิทธิพยาน

ระดับการศึกษา	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ปริญญาตรี	113	4.19	0.37	0.43	0.66
ปริญญาโท	91	4.21	0.44		

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตำแหน่ง กับ ทัศนคติของพนักงาน
เจ้าหน้าที่ที่มีต่อการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิของพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบตำแหน่งที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับทัศนคติที่มีต่อ ด้าน
การคุ้มครองสิทธิ ของพยานพบว่า พนักงานสอบสวนมีทัศนคติที่มีต่อการคุ้มครองสิทธิ ของ
พยาน ค่าเฉลี่ย 4.42 ซึ่งใกล้เคียงกับเจ้าหน้าที่คดีพิเศษ ค่าเฉลี่ย 4.45 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบ
ระหว่างตำแหน่งกับทัศนคติที่มีต่อ ด้านการคุ้มครองสิทธิ ของพยานพบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ 0.05 แสดงได้ว่าตำแหน่งที่แตกต่างกันมีทัศนคติด้านการคุ้มครองสิทธิไม่แตกต่างกัน (ตารางที่
4.88)

ตารางที่ 4.88

การเปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่
ที่มีต่อการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองสิทธิ

ตำแหน่ง	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
พนักงานสอบสวน	157	4.42	0.48	0.36	0.71
เจ้าหน้าที่คดีพิเศษ	48	4.45	0.47		

การวิเคราะห์เปรียบเทียบตำแหน่งที่ต่างกันกับทัศนคติที่มีต่อการคุ้มครองพยาน ด้านการคุ้มครองพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบตำแหน่งที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับทัศนคติที่มีต่อ ด้านการคุ้มครองพยานพบว่า พนักงานสอบสวนมีทัศนคติต่อการคุ้มครองพยาน ค่าเฉลี่ย 4.05 ซึ่งใกล้เคียงกับเจ้าหน้าที่คดีพิเศษ ค่าเฉลี่ย 3.93 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับทัศนคติที่มีต่อ ด้านการคุ้มครองพยาน พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าตำแหน่งที่แตกต่างกัน มีทัศนคติด้านการคุ้มครองสิทธิไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.89)

ตารางที่ 4.89

การเปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่
ที่มีต่อการคุ้มครองพยานด้านการคุ้มครองพยาน

ตำแหน่ง	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
พนักงานสอบสวน	157	4.05	0.40	2.05*	0.04
เจ้าหน้าที่คดีพิเศษ	48	3.93	0.45		

การวิเคราะห์เปรียบเทียบตำแหน่งที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับทัศนคติในด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบตำแหน่งที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับทัศนคติในด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยานพบว่า พนักงานสอบสวน มีทัศนคติด้านต่อผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน ค่าเฉลี่ย 4.16 ซึ่งใกล้เคียงกับเจ้าหน้าที่คดีพิเศษ ค่าเฉลี่ย 4.06 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับ ทัศนคติด้านผลกระทบสิทธิของ

พยานที่มีต่อการคุ้มครองพยานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงได้ว่าตำแหน่งที่แตกต่างกันมีทัศนคติด้านการคุ้มครองสิทธิไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.90)

ตารางที่ 4.90

การเปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่
ด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ตำแหน่ง	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
พนักงานสอบสวน	157	4.16	0.46	1.67	0.09
เจ้าหน้าที่คดีพิเศษ	48	4.06	0.36		

การวิเคราะห์เปรียบเทียบตำแหน่งที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับทัศนคติในด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบตำแหน่งที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างกับทัศนคติในด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน พบว่า พนักงานสอบสวนมีทัศนคติในด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน ค่าเฉลี่ย 4.25 ซึ่งใกล้เคียงกับเจ้าหน้าที่คดีพิเศษ ค่าเฉลี่ย 4.17 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับทัศนคติด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงได้ว่าตำแหน่งที่แตกต่างกันมีทัศนคติด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.91)

ตารางที่ 4.91

การเปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่
ที่มีต่อปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน

ตำแหน่ง	N = 205	$\bar{X}$	S.D.	t	P
พนักงานสอบสวน	157	4.25	0.41	1.38	0.16
เจ้าหน้าที่คดีพิเศษ	48	4.17	0.39		

*P=0.05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับตำแหน่งกับทัศนคติของพนักงาน
เจ้าหน้าที่ในด้านการคุ้มครองสิทธิของพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง ระดับตำแหน่งกับทัศนคติใน ด้าน
การคุ้มครองสิทธิของพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างระดับ 8 มีทัศนคติที่มีต่อการปฏิบัติงานด้านการ
คุ้มครองสิทธิ ค่าเฉลี่ย 4.71 ซึ่งสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับ 3, 4, 5, 6 และ 7 ที่มีค่าเฉลี่ย 4.45,
4.60, 3.98, 4.48 และ 4.37 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับตำแหน่งกับ
ทัศนคติในด้านการคุ้มครองสิทธิ พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงได้ว่า ระดับที่
แตกต่างกันมีทัศนคติในด้านการคุ้มครองสิทธิแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.92 และตารางที่ 4.93)

ตารางที่ 4.92

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระดับตำแหน่งกับทัศนคติ
ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในด้านการคุ้มครองสิทธิของพยาน

ระดับ	N	$\bar{X}$	S.D.
ระดับ 3	60	4.45	0.49
ระดับ 4	21	4.60	0.44
ระดับ 5	13	3.98	0.16
ระดับ 6	47	4.48	0.45
ระดับ 7	51	4.37	0.49
ระดับ 8	13	4.71	0.36

ตารางที่ 4.93

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง
ระดับตำแหน่งกับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ใน
ด้านการคุ้มครองสิทธิของพยาน

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	4.60	.92	4.38*	0.001
ภายในกลุ่ม	199	41.75	.21		
รวม	204	46.35			

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับ ตำแหน่งกับทัศนะของพนักงาน
เจ้าหน้าที่ในด้านการคุ้มครองพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับตำแหน่งกับทัศนะของพนักงานเจ้าหน้าที่ในด้านการคุ้มครองพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างระดับ 8 มีทัศนะที่มีต่อการปฏิบัติงานด้านการคุ้มครองพยาน ค่าเฉลี่ย 4.26 ซึ่งสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างระดับ 3, 4, 5, 6 และ 7 ที่มีค่าเฉลี่ย 3.93 4.03 3.63 3.98 และ 4.02 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับตำแหน่งกับทัศนะในด้านการคุ้มครองพยาน พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงได้ว่า ระดับที่แตกต่างกันมีทัศนะในด้านการคุ้มครองพยาน แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.94 และตารางที่ 4.95)

ตารางที่ 4.94

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระดับตำแหน่งกับทัศนะ
ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในด้านการคุ้มครองพยาน

ระดับ	N	$\bar{X}$	S.D.
ระดับ 3	60	3.93	0.39
ระดับ 4	21	4.03	0.55
ระดับ 5	13	3.63	0.32
ระดับ 6	47	3.98	0.47
ระดับ 7	51	4.02	0.42
ระดับ 8	13	4.26	0.16

ตารางที่ 4.95

วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับตำแหน่งกับทัศนะ
ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในด้านการคุ้มครองพยาน

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	2.92	0.58	3.18*	0.01
ภายในกลุ่ม	199	36.69	.18		
รวม	204	39.62			

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับ ตำแหน่งกับทัศนคติของพนักงาน
เจ้าหน้าที่ในด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับตำแหน่งกับทัศนคติในด้าน
ผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างระดับ 8 มีทัศนคติในด้าน
ผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน ค่าเฉลี่ย 4.23 ซึ่งสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างระดับ 3,
4, 5, 6 และ 7 ที่มีค่าเฉลี่ย 4.14 3.99 3.96 3.99 และ 4.22 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์
เปรียบเทียบระหว่างระดับตำแหน่งกับทัศนคติในด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครอง
พยาน พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงได้ว่า ระดับที่แตกต่างกันมีทัศนคติในด้าน
ผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยานแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.96 และตารางที่ 4.97)

ตารางที่ 4.96

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระดับตำแหน่งกับทัศนคติ
ใน ด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ระดับ	N	$\bar{X}$	S.D.
ระดับ 3	60	4.14	0.32
ระดับ 4	21	3.99	0.38
ระดับ 5	13	3.96	0.38
ระดับ 6	47	3.99	0.46
ระดับ 7	51	4.22	0.42
ระดับ 8	13	4.23	0.44

ตารางที่ 4.97
วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระดับตำแหน่งกับทัศนคติ
ด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	2.10	0.42	2.58*	0.02
ภายในกลุ่ม	199	32.40	0.16		
รวม	204	34.50			

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับตำแหน่งกับทัศนคติ ด้าน
ปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับตำแหน่งกับทัศนคติ ด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างระดับ 8 มีทัศนคติในด้าน ปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน ค่าเฉลี่ย 4.32 ซึ่งสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับ 3, 4, 5, 6 และ 7 ที่มีค่าเฉลี่ย 4.24 4.20 3.93 4.16 และ 4.23 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระดับตำแหน่งกับทัศนคติในด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงได้ว่า ระดับที่แตกต่างกัน มีทัศนคติในด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยานไม่ แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.98 และตารางที่ 4.99)

ตารางที่ 4.98
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระดับตำแหน่งกับทัศนคติ
ใน ด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน

ระดับ	N	$\bar{X}$	S.D.
ระดับ 3	60	4.24	0.40
ระดับ 4	21	4.20	0.35
ระดับ 5	13	3.93	0.33
ระดับ 6	47	4.16	0.42
ระดับ 7	51	4.23	0.40
ระดับ 8	13	4.32	0.37

ตารางที่ 4.99

วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระดับตำแหน่งกับทัศนคติในด้าน
ปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	1.40	.28	1.75	0.12
ภายในกลุ่ม	199	31.74	.16		
รวม	204	33.15			

4.3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน กับความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยาน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน กับทัศนคติ
ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองสิทธิของพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน กับทัศนคติ
ที่มีต่อการคุ้มครองสิทธิของพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงาน 11-20 ปี
มีทัศนคติในการคุ้มครองสิทธิ ค่าเฉลี่ย 4.48 ซึ่งสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงาน
1-10 ปี และมากกว่า 20 ปี ที่มีค่าเฉลี่ย 4.41 และ 4.42 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบ
ระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน กับทัศนคติในการคุ้มครองสิทธิของพยาน พบว่า มีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ 0.05 แสดงได้ว่า ระยะเวลาการปฏิบัติงาน ที่แตกต่างกันมีทัศนคติในการคุ้มครอง
สิทธิของพยานไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.100 และตารางที่ 4.101)

ตารางที่ 4.100

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน
กับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองสิทธิของพยาน

ระยะเวลาปฏิบัติงาน	N	$\bar{X}$	S.D.
1-10 ปี	109	4.41	0.47
11-20 ปี	73	4.48	0.43
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	23	4.42	0.60

ตารางที่ 4.101

วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน
กับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองสิทธิ

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	0.20	0.10	0.44	0.64
ภายในกลุ่ม	202	46.51	0.22		
รวม	204	46.35			

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน กับทัศนคติในด้านการคุ้มครองพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน กับทัศนคติในด้านการคุ้มครองพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงาน 11-20 ปี มีทัศนคติในด้านการคุ้มครองพยาน ค่าเฉลี่ย 4.07 ซึ่งสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงาน 1-10 ปี และมากกว่า 20 ปี ที่มีค่าเฉลี่ย 3.91 และ 3.99 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน กับทัศนคติในด้านการคุ้มครองพยาน พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงได้ว่า ระยะเวลาการปฏิบัติงาน ที่แตกต่างกันมีทัศนคติในด้านการคุ้มครองพยาน แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.102 และตารางที่ 4.103)

ตารางที่ 4.102

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน
กับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ในด้านการคุ้มครองพยาน

ระยะเวลาปฏิบัติงาน	N	$\bar{X}$	S.D.
1-10 ปี	109	3.91	0.43
11-20 ปี	73	4.07	0.43
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	23	3.99	0.45

ตารางที่ 4.103

วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน
กับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ในด้านการคุ้มครองพยาน

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	1.15	.57	3.04*	0.05
ภายในกลุ่ม	202	38.47	.19		
รวม	204	39.62			

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน กับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ในด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน กับทัศนคติในด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงาน 11-20 ปี มีทัศนคติในด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน ค่าเฉลี่ย 4.18 ซึ่งสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงาน 1-10 ปี และมากกว่า 20 ปี ที่มีค่าเฉลี่ย 4.06 และ 4.08 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน กับทัศนคติในด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงได้ว่า ระยะเวลาการปฏิบัติงาน ที่แตกต่างกันมีทัศนคติในด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.104 และตารางที่ 4.105)

ตารางที่ 4.104

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน
กับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ในด้านผลกระทบสิทธิ
ของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ระยะเวลาปฏิบัติงาน	N	$\bar{X}$	S.D.
1-10 ปี	109	4.06	0.35
11-20 ปี	73	4.18	0.46
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	23	4.08	0.45

ตารางที่ 4.105
วิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลา
การปฏิบัติงานกับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ในด้าน
ผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อ
การคุ้มครองพยาน

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	0.66	0.33	1.99	0.13
ภายในกลุ่ม	202	33.83	0.16		
รวม	204	34.50			

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน กับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ในด้านปัญหาการคุ้มครอง สิทธิพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน กับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ในด้านปัญหาการคุ้มครอง สิทธิพยานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงาน 11-20 ปี มีทัศนคติในด้านปัญหาการคุ้มครอง สิทธิพยาน ค่าเฉลี่ย 4.24 ซึ่งสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงาน 1-10 ปี และมากกว่า 20 ปี ที่มีค่าเฉลี่ย 4.19 และ 4.16 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน กับทัศนคติในด้านปัญหาการคุ้มครอง สิทธิพยาน พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงได้ว่า ระยะเวลาการปฏิบัติงาน ที่แตกต่างกันมีทัศนคติในด้านปัญหาการคุ้มครอง สิทธิพยาน ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.106 และตารางที่ 4.107)

ตารางที่ 4.106

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน
กับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ในด้านปัญหา
การคุ้มครองสิทธิพยาน

ระยะเวลาปฏิบัติงาน	N	$\bar{X}$	S.D.
1-10 ปี	109	4.19	0.38
11-20 ปี	73	4.24	0.45
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	23	4.16	0.30

ตารางที่ 4.107

วิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงาน
กับทัศนคติที่มีต่อการปฏิบัติงานด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	0.18	0.09	0.56	0.57
ภายในกลุ่ม	202	32.96	0.16		
รวม	204	33.15			

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงานกับทัศนคติของ
พนักงานเจ้าหน้าที่ในด้านการคุ้มครองสิทธิของพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงานกับทัศนคติ
ในด้านการคุ้มครองสิทธิของพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การทำงาน 11-20 ปี มี
ทัศนคติในด้านการคุ้มครองสิทธิ ค่าเฉลี่ย 4.51 สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การทำงาน
1-10 ปี และมากกว่า 20 ปี ที่มีค่าเฉลี่ย 4.42 และ 4.36 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบ
ระหว่างประสบการณ์การทำงาน กับทัศนคติในด้านการคุ้มครองสิทธิ พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ 0.05 แสดงได้ว่า ประสบการณ์การทำงานที่แตกต่างกันมีทัศนคติในด้านการคุ้มครองสิทธิ
ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.108 และตารางที่ 4.109)

ตารางที่ 4.108
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างประสบการณ์
การทำงานกับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ใน
ด้านการคุ้มครองสิทธิของพยาน

ประสบการณ์การทำงาน	N	$\bar{X}$	S.D.
1-10 ปี	151	4.42	0.44
11-20 ปี	45	4.51	0.53
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	9	4.36	0.62

ตารางที่ 4.109
วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงาน
กับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ในด้าน
การคุ้มครองสิทธิของพยาน

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	0.29	0.15	0.65	0.52
ภายในกลุ่ม	202	46.05	0.22		
รวม	204	46.35			

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงานกับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงานกับทัศนคติในด้านการคุ้มครองพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การทำงาน 11-20 ปี มีทัศนคติในการคุ้มครองพยาน ค่าเฉลี่ย 4.14 ซึ่งสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การทำงาน 1-10 ปี และมากกว่า 20 ปี ที่มีค่าเฉลี่ย 3.39 และ 3.91 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์การทำงาน กับทัศนคติในการคุ้มครองพยาน พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงได้ว่า ประสบการณ์การทำงานที่แตกต่างกันมีทัศนคติในการคุ้มครองพยานแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.110 และตารางที่ 4.111)

ตารางที่ 4.110
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างประสบการณ์
การทำงานกับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ใน
ด้านการคุ้มครองพยาน

ประสบการณ์การทำงาน	N	$\bar{X}$	S.D.
1-10 ปี	151	3.93	0.44
11-20 ปี	45	4.14	0.39
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	9	3.91	0.53

ตารางที่ 4.111
วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์
การทำงานกับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่
ในด้านการคุ้มครองพยาน

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	1.45	0.72	3.85*	0.02
ภายในกลุ่ม	202	38.17	0.18		
รวม	204	39.62			

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงานกับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ในด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงานกับทัศนคติในด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การทำงาน 11-20 ปี มีทัศนคติในด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน ค่าเฉลี่ย 4.24 ซึ่งสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การทำงาน 1-10 ปี และมากกว่า 20 ปี ที่มีค่าเฉลี่ย 4.07 และ 4.00 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์การทำงาน กับทัศนคติในด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงได้ว่า ประสบการณ์การทำงานที่แตกต่างกันมีทัศนคติในด้านผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยานแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.112 และตารางที่ 4.113)

ตารางที่ 4.112

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างประสบการณ์
การทำงานกับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ในด้าน
ผลกระทบสิทธิของพยานที่มีต่อ
การคุ้มครองพยาน

ประสบการณ์การทำงาน	N	$\bar{X}$	S.D.
1-10 ปี	151	4.07	0.35
11-20 ปี	45	4.24	0.52
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	9	4.00	0.52

ตารางที่ 4.113

วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงาน
กับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ในด้านผลกระทบสิทธิ
ของพยานที่มีต่อการคุ้มครองพยาน

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	1.10	0.55	3.32*	0.03
ภายในกลุ่ม	202	33.40	0.16		
รวม	204	34.50			

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงานกับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ในด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงานกับทัศนคติในด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การทำงาน 11-20 ปี มีทัศนคติในด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยานค่าเฉลี่ย 4.35 ซึ่งสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การทำงาน 1-10 ปี และมากกว่า 20 ปี ที่มีค่าเฉลี่ย 4.17 และ 4.02 ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์การทำงาน กับทัศนคติในด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงได้ว่า ประสบการณ์การทำงานที่แตกต่างกันมีทัศนคติในด้านปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยานแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.114 และตารางที่ 4.115)

ตารางที่ 4.114
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างประสพการณ์
การทำงานกับทัศนะของพนักงานเจ้าหน้าที่ในด้าน
ปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน

ประสพการณ์การทำงาน	N	$\bar{X}$	S.D.
1-10 ปี	151	4.17	0.39
11-20 ปี	45	4.35	0.39
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	9	4.02	0.42

ตารางที่ 4.115
วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสพการณ์การทำงาน
กับทัศนะของพนักงานเจ้าหน้าที่ในด้านปัญหา
การคุ้มครองสิทธิพยาน

ระดับ	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	1.43	0.71	4.56*	0.01
ภายในกลุ่ม	202	31.71	0.15		
รวม	204	33.15			

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างข้อมูลทั่วไปกับทัศนะของพนักงาน
เจ้าหน้าที่ที่มีต่อการคุ้มครองพยาน พบว่า

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของทัศนะต่อการคุ้มครองพยาน ด้านการ
คุ้มครองสิทธิ พบว่า ตัวแปร ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาการปฏิบัติ และประสพการณ์การทำงานที่
ต่างกัน มีทัศนะต่อการคุ้มครองพยาน แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของทัศนะต่อการคุ้มครองพยาน ด้านการ
คุ้มครองพยาน พบว่า ตัวแปร ตำแหน่ง ระดับ ระยะเวลาการปฏิบัติ และประสพการณ์การทำงานที่
ต่างกัน มีทัศนะต่อการคุ้มครองพยาน แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของทัศนะต่อการคุ้มครองพยาน ด้าน
ผลกระทบสิทธิ พบว่า ตัวแปร ระดับ และประสพการณ์การทำงานที่ต่างกัน มีทัศนะต่อการคุ้มครอง
พยานแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของทัศนคติต่อการคุ้มครองพยาน ด้านปัญหาในการคุ้มครองพยาน พบว่า ตัวแปรประสบการณ์การทำงานที่ต่างกัน มีทัศนคติต่อการคุ้มครองพยานแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของทัศนคติต่อการคุ้มครองพยานโดยรวม พบว่า ตัวแปรระดับ และประสบการณ์การทำงานที่แตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการคุ้มครองพยานแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.116)

ตารางที่ 4.116

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างข้อมูลทั่วไปกับ
ทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อการคุ้มครองพยาน

ข้อมูลทั่วไป	ทัศนคติต่อการคุ้มครองพยานเป็นรายด้าน				รวม ทัศนคติ
	การคุ้มครอง สิทธิ	คุ้มครอง พยาน	ผลกระทบ สิทธิ	ปัญหาในการ คุ้มครอง	
เพศ	t=.62 P=.53	t=1.09 P=.27	t=1.21 P=.22	t=.27 P=.78	t=.05 P=.95
อายุ	F=.52 P=.66	F=1.75 P=.15	F=1.10 P=.34	F=.99 P=.39	F=.36 P=.77
การศึกษา	F=.95 P=.34	F=1.60 P=.11	F=.12 P=.90	F=.43 P=.66	F=.84 P=.39
ตำแหน่ง	t=.36 P=.71	t=2.05 P=.04*	t=1.67 P=.09	t=1.38 P=.16	t=1.83 P=.06
ระดับตำแหน่ง	F=4.38 P=.001*	F=3.18 P=.009*	F=2.58 P=.02*	F=1.75 P=.12	F=3.56 P=.004*
ระยะเวลาการ ปฏิบัติงาน	F=.44 P=.64	F=3.04 P=.05*	F=1.99 P=.13	F=.56 P=.57	F=2.27 P=.10
ประสบการณ์ การทำงาน	F=.65 P=.52	F=3.85 P=.02*	F=3.32 P=.03*	F=4.56 P=.01*	F=5.45 P=.01*

*P = .001, .00, .01, .05

ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะต่อการปฏิบัติงานด้านการคุ้มครองพยาน

ในคดีอาญา ตาม พ.ร.บ. คุ้มครองพยาน

ในคดีอาญา พ.ศ. 2546

จากผลการศึกษา กลุ่มตัวอย่างได้ให้ข้อเสนอแนะได้ผลสรุปดังนี้

1. ที่จะมีการจัดทำขั้นตอน วิธีการในการดำเนินการคุ้มครองพยานให้เป็นมาตรฐาน และร้อยละ 64.4 ของกลุ่มตัวอย่าง เห็นว่าควรจัดทำขั้นตอนวิธีการดำเนินงานคุ้มครองพยานให้เป็นรูปธรรมที่ชัดเจน
2. กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 46.8 ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเรื่องบุคลากรที่จะเข้ามาปฏิบัติงานด้านคุ้มครองพยาน ควรที่จะได้รับการฝึกอบรมทั้งทางด้านยุทธวิธี จิตวิทยา ความรู้ทางด้านการคุ้มครองพยานทั้งทางด้านกฎหมายต่าง ๆ และวิธีปฏิบัติต่อพยาน และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 46.3 เห็นสมควรที่จะต้องมีการจัดตั้งหน่วยงานคุ้มครองพยานเป็นการเฉพาะสำหรับกรมสอบสวนคดีพิเศษ
3. กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 53.2 ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับงบประมาณที่ใช้ในการดำเนินงานว่า ควรที่จะต้องมีการจัดตั้งงบประมาณของหน่วยงาน และกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 55.1 เห็นว่าควรมีการจัดประมาณลับ ๆ เพื่อรองรับการคุ้มครองพยาน และกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 48.3 เห็นว่าควรที่จะให้มีการบริหารจัดการเบิกจ่ายงบประมาณเป็นไปอย่างรวดเร็ว เพื่อเป็นการรองรับในการดำเนินการคุ้มครองพยานเป็นการเฉพาะ เนื่องจากการคุ้มครองพยานมีความจำเป็นที่จะต้องใช้ค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมาก และการคุ้มครองพยานจะไม่สามารถกำหนดระยะเวลาในการดำเนินงานได้
4. กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 66.8 ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการประสานงานจากหน่วยงานทั้งภายในและภายนอก ว่าเนื่องจาก ตามพ.ร.บ. คุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 ได้กำหนดให้มีสำนักงานคุ้มครองพยาน ในสังกัดกระทรวงยุติธรรม เป็นหน่วยงานหลัก ในการประสานนโยบายไปสู่การปฏิบัติของแต่ละหน่วยงานที่มีการคุ้มครองพยาน แต่ไม่มีอำนาจในการสั่งการหน่วยงานอื่น ดังนั้น ร้อยละ 66.8 ของกลุ่มตัวอย่างได้ให้ความเห็นว่า ในแต่ละหน่วยงานที่มีการดำเนินการคุ้มครองพยานนั้นจึงควรมีหน่วยงานที่ทำหน้าที่ในการคุ้มครองพยานโดยเฉพาะของตนเอง เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กระทรวงกลาโหม กรมราชทัณฑ์ กรมการปกครอง สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดแห่งชาติ กรมสอบสวนคดีพิเศษ เป็นต้น และ ร้อยละ 65.9 ของกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าหน่วยงานที่ทำหน้าที่คุ้มครองพยานต้องรักษาความลับของพยาน อันเป็นหัวใจหลักสำคัญของความสำเร็จในการคุ้มครองพยานและร้อยละ 61.0 และร้อยละ 61.0 ของกลุ่มตัวอย่าง มีข้อเสนอแนะว่าแต่ละหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองพยานจะต้องมีการตกลงร่วมกัน เพื่อประสานความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของพยาน (ตารางที่ 4.117)

ตารางที่ 4.117

จำนวนและร้อยละของข้อเสนอแนะต่อการคุ้มครองพยาน

ข้อเสนอแนะ	จำนวน	ร้อยละ
<u>กระบวนการในการปฏิบัติงาน</u>		
- ควรที่จะมีการจัดทำขั้นตอน วิธีการในการดำเนินการคุ้มครองพยานให้เป็นมาตรฐาน	135	65.9
- ควรที่จะมีการจัดทำขั้นตอน วิธีการในการดำเนินการคุ้มครองพยานให้เป็นรูปธรรมที่ชัดเจน	132	64.4
<u>บุคลากรที่ใช้ในการปฏิบัติงาน</u>		
- ควรที่จะได้รับการฝึกอบรมทั้งทางด้านยุทธวิธี จิตวิทยา ความรู้ทางด้านการคุ้มครองพยานทั้งทางด้านกฎหมายต่าง ๆ และวิธีปฏิบัติต่อพยาน	96	46.8
- สมควรที่จะต้องมีการจัดตั้งหน่วยงานคุ้มครองพยานเป็นการเฉพาะสำหรับกรมสอบสวนคดีพิเศษ	95	46.3
<u>งบประมาณที่ใช้ในการดำเนินงาน</u>		
- ควรเป็นงบประมาณลับเพื่อรองรับการคุ้มครองพยาน	113	55.1
- ควรที่จะต้องมีการจัดตั้งงบประมาณของหน่วยงาน	109	53.2
- ควรที่จะให้มีการบริหารจัดการเบิกจ่ายงบประมาณเป็นไปอย่างรวดเร็วเพื่อเป็นการรองรับในการดำเนินการคุ้มครองพยานเป็นการเฉพาะ	99	48.3
<u>การประสานงานจากหน่วยงานทั้งภายในและภายนอก</u>		
- ในแต่ละหน่วยงานที่มีการดำเนินการคุ้มครองพยานนั้นควรมีหน่วยงานที่ทำหน้าที่ในการคุ้มครองพยานโดยเฉพาะของตนเอง เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นต้น	137	66.8
- ต้องรักษาความลับของพยาน	135	65.9
- แต่ละหน่วยงานควรที่จะต้องมีการตกลงร่วมกัน เพื่อประสานความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของพยาน	125	61.0

ส่วนที่ 6 การอภิปรายผล

การศึกษาความรู้ และทักษะของพนักงานเจ้าหน้าที่ กรมสอบสวนคดีพิเศษ ในการคุ้มครองพยานตาม พ.ร.บ. คุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 ผลการศึกษาสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

6.1 ความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยาน ตาม พ.ร.บ. คุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546

ผลการศึกษาความรู้ในเรื่องการคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้ อยู่ในระดับสูง โดยเฉพาะด้านการคุ้มครองพยาน ความรู้ด้านการคุ้มครองพยานพบว่า ส่วนใหญ่มีความรู้การคุ้มครองพยานเป็นการให้การคุ้มครองพยานขณะเป็นพยานในคดีมากที่สุด แต่โดยข้อเท็จจริงแล้วการคุ้มครองพยานมี 3 ระยะคือ ก่อนการเป็นพยานในคดี และภายหลังการเป็นพยานในคดี และความรู้ใน การคุ้มครองพยานภายหลังการเป็นพยานในคดี กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ถูกต้องเป็นอันดับ 2 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ประยุทธ์ แก้วภักดี (2542) ที่พบว่า ประเทศเราไม่มีการคุ้มครองพยานบุคคลภายหลังจากการให้การในชั้นศาล ดังนั้น บุคคลพยานจึงเกิดความหวาดกลัวต่อการให้การ ซึ่งการคุ้มครองพยานภายหลังต้องเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบหรือปัจจัยต่าง ๆ ด้วย เช่น การคุ้มครองความปลอดภัยจำเป็นต้องมีบุคลากรที่มีความรู้ ความชำนาญและทักษะ การดำเนินการให้ความคุ้มครองความปลอดภัยในกรณีพิเศษให้มีประสิทธิภาพ รัฐจำเป็นต้องมีข้อมูลที่เพียงพอต่อการประเมินการตัดสินใจของผู้มีอำนาจในการพิจารณา รัฐจะต้องมีอำนาจเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและการควบคุมการใช้โทรศัพท์เพื่อเป็นการป้องกันการยุ่งเหยิงพยาน นั้นรัฐจึงควรพัฒนาการใช้พยานทางวิทยาศาสตร์ เพื่อลดความสำคัญของพยานบุคคล และจะทำให้การขัดขวางการพิจารณาคดีทำได้ยากขึ้น

ผลการศึกษาทางด้านมาตรการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้สูงในด้านมาตรการทั่วไป มากกว่ามาตรการพิเศษ เนื่องมาจากว่ามาตรการทั่วไปเป็นบทบัญญัติที่กำหนดลักษณะทั่ว ๆ ไปในการทำงาน เจ้าหน้าที่ทุกคน ทุกระดับ ทุกตำแหน่ง ต้องมีความรู้พื้นฐาน และสามารถนำไปปฏิบัติในการคุ้มครองพยานได้ โดยเฉพาะในการจัดหาสถานที่ปลอดภัยให้แก่พยาน ที่เป็นการวิธีการแรก ที่พยานจะได้รับการคุ้มครอง ส่วนด้านที่มีควมรู้น้อยที่สุด คือ การสิ้นสุดการคุ้มครองพยาน โดยเรื่องที่มีควมรู้น้อยที่สุด คือพยานไม่การเป็นพยานโดยไม่มีเหตุผลสมควร ที่สอดคล้องกับอุปสรรคที่ทำให้พยานไม่ให้ความร่วมมือกับพนักงานสอบสวน คือ พยานเกรงกลัวอิทธิพลของฝ่ายผู้กระทำความผิด ความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การทำลายทรัพย์สินของพยาน หรือการขัดขวาง

พยานด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อไม่ให้พยานร่วมมือ ทั้งนี้การเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ กระทบต่อความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของพยาน ที่ทำให้พยานต้องถูกรังควานอยู่ตลอดเวลา ถูกข่มขู่ ต้องย้ายบ้านหนีไปอยู่ที่อื่น ถูกรื้อค้นสิ่งของ หรือการเผาบ้าน ถ้าผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นเป็นผู้มีอำนาจและอิทธิพลอย่างมาก ตามที่ วันชัย ศรีนวนนิต (2540, น. 61) ได้สรุปไว้ว่า พยานมีความรู้สึกเกรงอิทธิพลและความหวาดกลัว จึงทำให้พยานหลีกเลี่ยง และปฏิเสธในการให้ความร่วมมือ นอกจากนี้ในการคุ้มครองพยานในการให้ปากคำเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับกับหน้าที่การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่สอบสวนน้อย ซึ่งตามที่หน้าที่ของพนักงานสอบสวน ตาม พ.ร.บ. คุ้มครองพยาน คือ การคุ้มครองพยานมากกว่าการบังคับให้พยานต้องตอบอย่างมีเหตุผล และมีหน้าที่เพียงการคุมพยาน เพื่อให้สามารถตามตัวไปเบิกความต่อศาลได้เท่านั้น (เอนก อะนันทวรรณ, 2544) ดังนั้นจึงไม่อาจที่บังคับให้พยานมาให้ปากคำได้ เนื่องจากระเบียบที่รองรับกฎหมายดังกล่าว ที่มาตรการคุ้มครองพยานของพนักงานอัยการและพนักงานสอบสวน เป็นเพียงผู้ให้ความสะดวกแก่พยานเท่านั้น และติดตามสอดส่องพยานเพื่อให้สามารถนำพยานไปเบิกความต่อศาลตามหมายนัด จึงทำให้ผลการศึกษา พบว่า เจ้าหน้าที่ที่มีความรู้เรื่องการคุ้มครองพยาน ตาม พ.ร.บ. คุ้มครองพยานในด้านมาตรการทั่วไป และมาตรการพิเศษในระดับสูงมากกว่าด้านอื่น

ความรู้ด้านการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไป พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้การคุ้มครองตามมาตรการทั่วไป เป็นการดำเนินการในการจัดหาสถานที่ที่ปลอดภัยให้แก่พยาน มากที่สุดทั้งนี้การดำเนินการคุ้มครองพยาน มี 3 มาตรการ คือ จัดหาสถานที่ปลอดภัย ปกปิดชื่อตัว ชื่อสกุล และปกปิดที่อยู่ ผลการศึกษาการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไป กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ถูกต้องเป็นอันดับ 2 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ประยุทธ์ แก้วภักดี (2542) ที่พบว่า การให้การคุ้มครองในกรณีพิเศษ รัฐจะนำพยานบุคคลรวมทั้งบุคคลที่ใกล้ชิดมาอยู่ในความดูแลของรัฐ โดยการเปลี่ยนชื่อ นามสกุล การให้อาชีพหรือการเปลี่ยนที่อยู่ใหม่ รวมทั้งการปกปิดรายละเอียดบุคคลเป็นความลับเพื่อให้หลีกเลี่ยงจากการติดตามของบุคคล รวมทั้งบัญญัติว่าผู้เปิดเผยข้อมูลของพยานบุคคลเป็นความผิดอาญา และเป็นไปตามการควบคุม การให้การคุ้มครองพยาน ในคดีอาญาพยาน มาตรา 6 ให้เป็นไปตามระเบียบที่กำหนดโดยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือหัวหน้าหน่วยงาน ของรัฐของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง แล้วแต่กรณีการ คุ้มครองให้พยานได้รับความปลอดภัย ให้รวมถึงการจัด ให้พยานอยู่ในสถานที่ที่ ปลอดภัย เพื่อให้เกิดความมั่นคงหรือเสรีภาพในชีวิตร่างกาย ซึ่งจัดเป็นเสรีภาพขั้นพื้นฐานที่มนุษย์ทุกคนต้องการ ตลอดจนจนเป็นการจัดการให้บุคคลที่มาเป็นพยานได้รับความปลอดภัยจากภัยอันตรายต่าง ๆ และเป็นการให้ได้มาซึ่งพยานหลักฐานที่ดีที่สุด อันส่งผลถึงประสิทธิภาพของกระบวนการยุติธรรม

ความรู้ด้านการคุ้มครองพยานมาตรการพิเศษ พบว่าส่วนใหญ่มีความรู้การคุ้มครองตามมาตรการพิเศษเป็นพยานคดีความผิดที่จะได้รับการคุ้มครองมาตาการพิเศษ ในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศมากที่สุด ทั้งนี้คดีที่จะได้รับการคุ้มครองตามมาตรการพิเศษ ประกอบด้วย พยานในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ คดีความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรม และคดีความผิดที่มีอัตราโทษจำคุก 10 ปีขึ้นไป ผลการศึกษานี้เป็นการแสดงให้เห็นได้ว่าพยานส่วนใหญ่มาจากคดีความผิดทางเพศ ที่มีเกิดขึ้นอยู่ในสังคมปัจจุบัน ที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยต้องไม่เห็นหน้าพยานเลย ตลอดเวลาที่ยังมีกระบวนการสอบสวนคดี เนื่องจากถ้ากรณีที่ผู้ต้องหาหลุดพ้นจากคดีอาจไปกระทำการข่มขู่พยานได้ ดังที่ ประยูทธ แก้วภักดี (2542) ได้มีข้อเสนอแนะว่าการคุ้มครองความปลอดภัยในกรณีพิเศษควรนำมาใช้กับการกระทำผิดในลักษณะที่เป็นองค์กรอาชญากรรมหรือกรณีที่มีเหตุเชื่อได้ว่าพยานจะได้รับการอันตราย และกำหนดให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นผู้รับผิดชอบ เป็นศูนย์กลางการให้ความคุ้มครองความปลอดภัยโดยประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ความรู้การคุ้มครองพยานด้านผลกระทบที่ได้รับจากการคุ้มครองพยาน พบว่าส่วนใหญ่มีความรู้ถึงผลกระทบจากการคุ้มครองพยานว่า ผู้ใดเปิดเผยข้อมูลของพยานหรือของบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพยานในระหว่างการคุ้มครองพยานจะต้องได้รับโทษมากที่สุด รองลงมา คือ การเรียกร้องหรือการได้มาซึ่งสิทธิหรือประโยชน์ในการคุ้มครองพยานตาม พ.ร.บ. นี้ ต้องไม่เป็นการดัดสิทธิที่พยานพึงได้รับตามกฎหมายอื่น ผลการศึกษานี้เป็นการแสดงให้เห็นได้ว่าพยานมีความสำคัญต่อกระบวนการยุติธรรมอย่างมาก ที่นอกจากจะต้องจัดหาที่อยู่ให้แล้ว ปกปิดชื่อแล้วบุคคลที่ใกล้ชิดกับพยานก็ต้องไม่เปิดเผยข้อมูลด้วย ถ้าทำการใด ๆ ที่เป็นการเปิดเผยข้อมูล ถือว่าเป็นความผิด ต้องได้รับโทษ เนื่องจากทำให้กระบวนการยุติธรรมเกิดความเสียหาย และเกิดผลกระทบต่อพยานอย่างมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ประยูทธ แก้วภักดี (2542) ที่ได้ศึกษาถึงผลกระทบ และพบว่า ผลกระทบทั้งทางด้านกฎหมายหรือด้านสังคมเกิดขึ้นเมื่อนำพยานบุคคลเข้าสู่การคุ้มครองในกรณีพิเศษหรือเมื่อมีการคุ้มครองความปลอดภัย คือการรักษาความลับเกี่ยวกับข้อมูล ชื่อ ที่อยู่หรือสิ่งที่สามารถบ่งชี้ถึงพยานนั้น ในกรณีที่บัญญัติเป็นความผิดอาญาในกรณีที่มีผู้เปิดเผยควรที่จะกำหนดช้อยกเว้นในการเปิดเผยในกรณีที่เพื่อประโยชน์ต่อความยุติธรรม หรือเพื่อพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของบุคคล

6.2 ทักษะของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองพยาน ตาม พ.ร.บ. คุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546

ทักษะของพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อการปฏิบัติงานในการคุ้มครองพยานพบว่าอยู่ในระดับสูง โดยเฉพาะในด้าน การคุ้มครองสิทธิพยาน การคุ้มครองพยาน ผลกระทบสิทธิของพยานและปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน โดยมีประเด็นที่น่าสนใจมาอภิปรายดังนี้

ทักษะของพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อการคุ้มครองสิทธิพยาน พบว่า ส่วนใหญ่มีทักษะในระดับสูงในเรื่องการคุ้มครองพยานถือว่าการให้ความปลอดภัยแก่พยาน และพยานควรได้รับสิทธิขั้นพื้นฐานในการคุ้มครองเพื่อความมั่นคงในชีวิตและทรัพย์สิน ซึ่งเป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มาตรา 244 ได้บัญญัติให้สิทธิต่อพยานบุคคลในการได้รับความคุ้มครอง การปฏิบัติ และค่าตอบแทนที่กฎหมายบัญญัติ และการคุ้มครองความปลอดภัยโดยใช้มาตรการทางกฎหมาย ตาม ประมวลกฎหมายทางอาญา มีบทบัญญัติคุ้มครองพยานบุคคลแทรกอยู่ในหมวดความผิดของบุคคลต่อการทำลายพยานหลักฐาน และความรับผิดชอบในส่วนที่ให้ความคุ้มครองต่อชีวิตและร่างกาย ผลการศึกษาทักษะต่อการปฏิบัติงานด้านการคุ้มครองสิทธิพยาน ที่เป็นการให้ความปลอดภัยและ ได้รับสิทธิขั้นพื้นฐานในการคุ้มครองเพื่อความมั่นคงในชีวิตและทรัพย์สินนั้น สอดคล้องกับการศึกษาของ เอนก อะนันทวรรณ (2544) ที่พบว่า การคุ้มครองพยานในคดีอาญา ตามมาตรา 244 มีวัตถุประสงค์เพื่อหามาตรการและแนวทางในการให้ความคุ้มครองแก่บุคคลที่มาเป็นพยานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาเพื่อให้ได้มา ซึ่งพยานที่มีคุณค่าในการพิจารณาคดี โดยพยานบุคคลดังกล่าวต้องได้รับความคุ้มครองการปฏิบัติที่เหมาะสม จึงได้มีการกำหนดเป็นบทบัญญัติไว้ใน พ.ร.บ. การคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 เพื่อให้พนักงานสอบสวนได้ปฏิบัติอย่างถูกต้องและเหมาะสม

ทักษะต่อการคุ้มครองพยาน พบว่า ส่วนใหญ่มีทักษะในระดับสูงในเรื่องการคุ้มครองพยานถือว่าเป็นมาตรการการสร้างเชื่อมั่นต่อกระบวนการยุติธรรม ซึ่งเป็นไปตามผลการศึกษาของ วันชัย ศรีนวลนัต (2542) ที่พบว่า การพิสูจน์ความจริงในกระบวนการยุติธรรมจะต้องอาศัยพยานหลักฐานเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด สำหรับในคดีอาญากล่าวได้ว่าพยานบุคคลจะเข้ามาเกี่ยวข้องและถูกใช้อย่างยิ่งมากกว่าพยานประเภทอื่น ทั้งนี้เนื่องมาจากการคุ้มครองพยานบุคคล เป็นหลักฐานพยานที่มีความสำคัญมากกว่า เอกสารหลักฐาน หรือหลักฐานอื่น ๆ ที่จะทำให้กระบวนการ ยุติธรรมมีความเป็นธรรมในการดำเนินคดี

ทัศนคติต่อผลกระทบสิทธิของพยาน พบว่าส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อผลกระทบของสิทธิของพยานในระดับสูง โดยเห็นด้วยอย่างมากว่าเป็นมาตรการที่มีการช่วยเหลือในเงินค่าเลี้ยงชีพที่เป็นสิทธิของพยานที่จะต้องได้รับตามที่กฎหมายบัญญัติ ที่เป็นผลกระทบที่ได้รับจากการมาเป็นพยาน สอดคล้องกับที่ เอนก อะนันทวรรณ (2544) พบว่าการคุ้มครองพยานในคดีอาญา ตามมาตรา 244 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหามาตรการและแนวทางในการให้ความคุ้มครองแก่บุคคลที่มาเป็นพยานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เพื่อให้ได้มา ซึ่งพยานที่มีคุณค่าในการพิจารณาคดี โดยพยานบุคคลดังกล่าวต้องได้รับความคุ้มครองการปฏิบัติที่เหมาะสมและค่าตอบแทนที่จำเป็นและสมควร การได้มาซึ่งพยานบุคคลในคดีอาญานั้นมีอุปสรรค เช่น บุคคลที่มาให้การเป็นพยานไม่ได้รับการดูแลในเรื่องค่าตอบแทน ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่จำเป็น และสมควรในการทำหน้าที่เป็นพยาน แต่ทั้งนี้ มีประเด็นที่น่าสนใจคือ กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติว่ากระบวนการคุ้มครองพยานเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่จะมาเป็นพยานในระดับปานกลาง ซึ่งเป็นผลกระทบในระดับที่น้อยที่สุด เนื่องมาจากในหลักปฏิบัติการคุ้มครองพยานจำเป็นต้องนำพยานไปไว้ในสถานที่จัดให้ เพื่อความปลอดภัย ซึ่งตามสิทธิและเสรีภาพของการเป็นพยานจะถูกจำกัดไว้ แต่การจำกัดนั้น พยานต้องยินยอมที่จะถูกจำกัดสิทธินั้นด้วย ตามที่ เอนก อะนันทวรรณ (2544) พบว่า กระบวนการยุติธรรมของไทยจะมีเพียงแต่เป็นการคุมพยาน ในชั้นพนักงานสอบสวน เพื่อให้สามารถติดตามตัวไปเบิกความต่อศาลเท่านั้น ฉะนั้นในการให้ความคุ้มครองเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตร่างกาย เสรีภาพอนามัย ชื่อเสียง และทรัพย์สินของพยาน ให้ได้รับการปฏิบัติการที่เหมาะสม จึงจำเป็นต้องบัญญัติกฎหมายในเรื่องการคุ้มครองพยานบุคคลในคดีอาญาขึ้น และ ประยุทธ์ แก้วภักดี (2542) ผลกระทบทั้งทางด้านกฎหมายหรือด้านสังคมเกิดขึ้นเมื่อนำพยานบุคคลเข้าสู่การคุ้มครองในกรณีพิเศษหรือเมื่อมีการคุ้มครองความปลอดภัย คือ การกระทำของเจ้าหน้าที่บางกรณีเพื่อประโยชน์ของการคุ้มครองอาจจะกระทบกระเทือนสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ดังนั้นจึงต้องอาศัยความยินยอมของพยานด้วย

ทัศนคติต่อปัญหาการคุ้มครองสิทธิพยาน พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อปัญหาการคุ้มครองพยานค่อนข้างสูง โดยเฉพาะในประเด็นที่ว่า การที่พยานถูกข่มขู่ ทำให้พยานไม่ให้ความร่วมมือ แสดงถึงว่า มาตรการในการคุ้มครองพยานไม่ได้ช่วยทำให้พยานเกิดความมั่นใจว่าจะได้รับการคุ้มครอง และจะมีความปลอดภัยจากการคุ้มครองดังกล่าว จึงไม่อยากจะให้ความร่วมมือในการที่จะมาเป็นพยานให้ แต่ทั้งนี้กลับพบว่าปัญหาที่พบน้อยที่สุด คือ กระบวนการคุ้มครองพยานไม่ประสบความสำเร็จเพราะงบประมาณค่าใช้จ่ายในการคุ้มครองพยาน แสดงได้ว่าค่าใช้จ่ายไม่ใช่เป็นปัญหาสำคัญของความสำเร็จของการปฏิบัติงานด้านการคุ้มครองพยาน ซึ่งไม่เป็นไปตามการศึกษาของ เดชพรพี คงดี (2546) ที่พบว่า บุคลากรที่จะมาปฏิบัติงานให้การคุ้มครองพยานมีจำนวนไม่เพียงพอและงบประมาณในการคุ้มครองพยานซึ่งใช้ในการรักษาความปลอดภัยให้กับ

พยานบุคคลในแต่ละคดีมีค่าใช้จ่ายที่สูงมาก ซึ่งเงินที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐมีไม่เพียงพอในการคุ้มครองพยานในระยะยาวนานได้

6.3 ตัวแปรที่มีผลต่อความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยาน

เมื่อศึกษาเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยาน ตาม พ.ร.บ. การคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 จำแนกตามข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการศึกษาพบว่า ประสบการณ์การทำงานที่ต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยาน ตาม พ.ร.บ. การคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การทำงาน 11-20 ปี มีค่าเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองพยานเท่ากับ 2.00 ซึ่งมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในช่วงดังกล่าว เป็นช่วงที่มีการสะสมของประสบการณ์การทำงานมาก และมีหน้าที่รับผิดชอบและมีการปฏิบัติงานในการคุ้มครองพยานเป็นจำนวนมากรายคดี ที่มีการฝึกฝนมานาน จนทำให้มีความรู้ในการคุ้มครองพยานที่มากขึ้น ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ น้อยกว่า 10 ปี ที่ยังมีการได้รับมอบหมายงานน้อย หรือเป็นเพียงผู้ช่วยในการคุ้มครองพยานที่ไม่ต้องมีการตัดสินใจ หรือต้องใช้ความรู้มากนัก และ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์มากกว่า 20 ปี กลับมีความรู้ในการคุ้มครองพยาน เนื่องจาก อำนาจหน้าที่ที่รับผิดชอบ ที่เป็นระดับหัวหน้า มีหน้าที่บริหารและมอบหมายงานเท่านั้น ความรู้ที่ได้มาจึงไม่ได้เพิ่มขึ้น

6.4 ตัวแปรที่มีผลต่อทัศนคติต่อการคุ้มครองพยาน

เมื่อศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อการคุ้มครองพยาน ตาม พ.ร.บ. การคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 จำแนกตามข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับตำแหน่งที่ต่างกัน มีทัศนคติต่อการคุ้มครองพยาน ตาม พ.ร.บ. การคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีตำแหน่งระดับ 8 มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการคุ้มครองพยานเท่ากับ 4.48 ซึ่งมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีตำแหน่งระดับ 3-7 และกลุ่มตัวอย่างระดับ 5 มีทัศนคติต่อการคุ้มครองพยานในระดับที่น้อยที่สุด เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างระดับ 8 ส่วนใหญ่จะเป็นระดับหัวหน้า ที่มีอำนาจหน้าที่ในด้านการบริหารและควบคุมงานให้การคุ้มครองพยานเป็นไปตามกระบวนการยุติธรรม โดยมอบหมายให้ผู้ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติงานให้บรรลุสำเร็จตาม

เป้าหมาย ซึ่งการที่จะมอบหมายสั่งการได้นั้น ก็ต้องมีทัศนะในทางที่เห็นด้วยอย่างมากต่อการคุ้มครองพยาน ทั้งในวิธีการปฏิบัติ ขั้นตอน และมาตรการต่าง ๆ ที่ได้มีการกำหนดไว้

กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน มีทัศนะต่อการคุ้มครองพยานแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ 11-20 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนะต่อการคุ้มครองพยานเท่ากับ 4.42 ซึ่งมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ 1-10 ปี และ มากกว่า 20 ปีขึ้นไป ที่มีค่าเฉลี่ย 4.25 และ 4.16 ทั้งนี้เนื่องจากการที่กลุ่มตัวอย่างได้ปฏิบัติงานมานาน ตามที่ได้รับมอบหมายในการคุ้มครองพยานในคดีต่าง ๆ นั้น เป็นการทำให้กลุ่มตัวอย่างได้เห็นถึงวิธีการปฏิบัติงาน ขั้นตอน และผลกระทบ รวมทั้งปัญหาที่เกิดขึ้น เป็นประจำ และมีความหลากหลายมากขึ้น ซึ่งเป็นผลทำให้มีความรู้และความเข้าใจในการงานการคุ้มครองพยานเป็นอย่างดี

เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน มีทัศนะต่อในด้านคุ้มครองพยานแตกต่างกัน โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ 11-20 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนะต่อการคุ้มครองพยานเท่ากับ 4.14 ซึ่งมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ 1-10 ปี และ มากกว่า 20 ปีขึ้นไป ที่มีค่าเฉลี่ย 3.93 และ 3.91 ทั้งนี้เนื่องจากการคุ้มครองพยานเป็นมาตรการทั่ว ๆ ไป ที่เป็นการกำหนดให้ต้องมีการปฏิบัติที่เป็นการคุ้มครองพยาน ที่เป็นข้อมูลพื้นฐานเบื้องต้นที่มักจะมีการปฏิบัติงานเป็นประจำมากที่สุด เป็นการทำให้กลุ่มตัวอย่างได้เห็นถึงวิธีการปฏิบัติงาน ขั้นตอนพื้นฐาน จึงเป็นผลทำให้มีความรู้และความเข้าใจในการงานการคุ้มครองพยานที่เป็นเรื่องพื้นฐานที่ควรต้องมีความรู้เพื่อการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน มีทัศนะต่อผลกระทบแตกต่างกัน โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ 11-20 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนะต่อผลกระทบในการคุ้มครองพยาน ซึ่งมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ 1-10 ปี และ มากกว่า 20 ปีขึ้นไป ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในช่วงเวลาดังกล่าว จะเป็นเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานมากที่สุด และเมื่อปฏิบัติงานจะเห็นถึงผลกระทบต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการคุ้มครองพยาน โดยเฉพาะในเรื่องผลกระทบจากการมาเป็นพยาน และรวมถึงการได้รับคำตอบแทน และการที่ต้องมีการจำกัดสิทธิ จึงเป็นผลทำให้มีความรู้และความเข้าใจในการงานในผลกระทบที่ได้รับมากกว่ากลุ่มที่ปฏิบัติงานที่มีประสบการณ์น้อยและมากที่มักจะไม่ได้ปฏิบัติการคุ้มครองพยานเป็นจำนวนมาก

กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน มีทัศนะต่อปัญหาในการคุ้มครองพยานแตกต่างกัน โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ 11-20 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนะต่อปัญหาในการคุ้มครองพยาน ซึ่งมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ 1-10 ปี และ มากกว่า 20 ปีขึ้นไป ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในช่วงเวลาดังกล่าว จะเป็นเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานมาก

ที่สุด และเมื่อปฏิบัติงานจะเห็นถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงานด้านการคุ้มครองพยาน โดยเฉพาะในเรื่องปัญหาที่เกิดขึ้นกับพยาน ที่อาจได้รับการข่มขู่ หรือการขาดงบประมาณในการคุ้มครองพยาน ที่จะทำให้เห็นถึงปัญหาที่หลากหลาย จนทำให้มีความรู้ถึงปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างมาก จึงเป็นผลทำให้มีความรู้และความเข้าใจในปัญหา ในการคุ้มครองพยาน มากกว่ากลุ่มที่ปฏิบัติงานที่มีประสบการณ์น้อยและมากที่มักจะไม่น่าจะได้พบปัญหาจากการปฏิบัติงาน

กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงานแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการคุ้มครองพยานแตกต่างกัน โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงาน 11-20 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการคุ้มครองพยาน ซึ่งมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงาน 1-10 ปี และ มากกว่า 20 ปีขึ้นไป ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงาน ก็ย่อมมีประสบการณ์มาก เช่นเดียวกัน คือ เมื่อระยะเวลาในการปฏิบัติงานมากขึ้น ก็ย่อมได้เห็น ได้รู้ และเข้าใจถึงการปฏิบัติงานในการคุ้มครองพยาน เมื่อได้มีการสอบถามถึงทัศนคติต่อการคุ้มครองพยานก็ย่อมมีทัศนคติในบางเรื่องที่มากขึ้น และบางเรื่องก็ลดลง ที่เป็นผลสอดคล้องกับข้อมูลที่ได้รับจากการปฏิบัติงาน

กลุ่มตัวอย่างให้ข้อเสนอแนะ ในเรื่องการปฏิบัติงานด้านการคุ้มครองพยานตาม พ.ร.บ. คุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 เกี่ยวกับกระบวนการขั้นตอนปฏิบัติงาน บุคลากรที่ใช้ในการปฏิบัติงาน งบประมาณ และในเรื่องการประกอบการปฏิบัติงาน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีข้อเสนอเป็นไปในแนวทางเดียวกันคือ ในกระบวนการปฏิบัติงาน ควรมีการจัดทำขั้นตอนการดำเนินงานให้เป็น มาตรฐานสากลและเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน บุคลากรจะต้องผ่านการฝึกอบรมทั้งทางด้านยุทธวิธี จิตวิทยา และให้ความรู้ทางด้านการคุ้มครองพยาน เพื่อเป็นการสร้างความเชื่อมั่นให้กับพยาน ว่าเมื่อมีกระบวนการคุ้มครองพยานเข้ามา เพื่อปกป้องชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินแล้ว พยานจะได้รับความคุ้มครองอย่างปลอดภัยและสำหรับงบประมาณค่าใช้จ่ายในการคุ้มครองพยาน ควรจะเป็นงบลับ เพื่อความคล่องตัวในการปฏิบัติงาน และงบประมาณที่ใช้จ่ายควรเป็นไปตามภาวะของเศรษฐกิจในปัจจุบัน และในเรื่องการประสานงานระหว่างพยาน ในหน่วยงานที่เอื้อต่อกัน เช่น ตำรวจ ทหาร ราชทัณฑ์ ปกครอง เป็นต้นหน่วยงานควรมีการทำข้อตกลงเพื่อร่วมมือในการปฏิบัติงานคุ้มครองพยาน